

Bratři a sestry v Kristu, milí čtenáři,

adventní doba je příliš krátká na to, abychom si v ní plně uvědomili velikost Božího daru, za který Mu o Vánocích děkujeme: náš Stvořitel s námi přichází do přímého, mezilidského kontaktu. Nabízí nám osobní vztah, který navíc přesahuje časnost tohoto světa. Vlastně ani celý život není dost dlouhý na pochopení tohoto tajemství. Když však Ježíš vyzývá učedníky, aby Ho následovali, nevybízí je jenom k abstraktním úvahám. Především chce, aby vstali, vyšli mezi druhé lidi a napodobovali Ho. Aby činili to, co činil a činí On.

Ač mnohá Kristova slova, činy a podobenství nechávají prostor přemýšlení o jejich významu, v základu všech je beze sporu milosrdenství. Bůh člověku prokazuje nezaslouženou milost. Přichází za ním, i když nemusí, učí ho a vede, i když nemusí, obětuje se za něho, i když nemusí. Napodobovat našeho Pána tedy znamená v první řadě činit skutky nezištné lásky. Je k nim povolán každý křesťan jako jednotlivec i Církev jako společenství na místní, diecézní i celosvětové úrovni. Charita, jak se tento její rozměr tradičně nazývá, tedy není jen doplňkovou institucí, ale projevem samotného základu našeho křesťanského povolání. Není jen záležitostí hromadných sbírek či finančních darů, ale výchozího životního postoje: každý z nás je do života povolán především proto, aby konkrétními skutky prokazoval druhým caritas, nezištnou, milosrdnou lásku.

Pokud se v adventní době vydáme právě touto cestou, pak se pravé podstatě vánočního daru

přiblížíme mnohem více než sebevětší snahou
vyložit jej teoreticky, „od stolu“. Děkuji auto-
rům všech textů v této brožuře, jejichž moud-
rost a zkušenosti nás budou letošní adventní
dobou v tomto smyslu provázet, a ze srdce
Vám na jejím počátku žehnám!

V Kristu a Marii

Váš

+ biskup Jan

Vážení a milí,

děkuji vám, že držíte v rukou tuto brožuru a necháte se jí vést letošní dobou adventní až do Štědrého dne.

V průběhu Adventu se připravujeme na nejkrásnější svátky v roce – Vánoce. Neznám mnoho lidí, kteří se na ně netěší. Obvykle jsou to lidé vnitřně strádající, osamělí, opuštění. Ale také jim je určena ta radostná zvěst, všichni bez rozdílu jsme zváni do Betléma k jesličkám.

Bůh, který je LÁSKA, nám sesílá na svět svého Syna v podobě malého Dítěte a nabízí nám příležitost přijmout lásku do svého srdce, učit se lásce a v ní růst, lásku zakoušet a ji sdílet. Na naší životní cestě nás nenechává samotné, ale jako laskavý Otec se stará a nabízí nám přítomnost svého Syna Ježíše Krista, jehož následováním smíme zakoušet smysl své existence, vnímat naději a radost z toho, že nás má nekonečně rád a v závěru spočinout v Jeho láskyplné náruči.

Kdo otevře své srdce a přijme tuto Boží lásku, má v úctě sebe i bližního svého, má potřebu lásku sdílet a rozdávat v drobných skutcích každý den, vidí kolem sebe nejenom své blízké, ale vnímá také ty, kteří nikoho nemají, jsou bezradní, žijí na ulici či zavřeni ve svém bytě bez kontaktu s okolím, jsou nemocní, potřebují pomoc. Boží láska proměňuje také celou komunitu. Církev usiluje o šíření zvěsti o Bohu skrze Slovo a svátosti, ale také skrze službu zejména lidem trpícím, ohroženým a žijícím na okraji společnosti.

Církev uplatňuje toto své poslání již od svého zrodu skrze různé struktury. V tomto období si připomínáme století organizovaného charitního díla na území naší republiky a 30. výročí založení Diecézní katolické charity Hradec Králové a některých farních či oblastní charit v naší diecézi, které navázaly na rozmach Charity zejména v meziválečném období, která byla později v dobách komunismu spíš trpěna a značně ochromena.

Právě při této příležitosti jsme oslovili ty, kteří v Charitě v naší diecézi pracují jako zaměstnanci nebo dobrovolníci, případně nás duchovně provázejí. Přijměte proto úvahy těch, kteří zareagovali a nabídli své reflexe na zadané čtení.

Zvu vás tedy na cestu k Jesličkám spolu s těmi, kteří se různým způsobem podílejí na šíření zvěsti o tom, že BŮH JE LÁSKA praktickými skutky – dochází k nemocným, radí bezradným, koordinují provoz organizace či řídí charitní zařízení, dělí se o svůj volný čas s potřebnými.

Pojďme spolu do Betléma, přivítejme Božího Syna – malé Jezulátko a po Novém roce se vydejme spolu s králi přát všem lidem štěstí, zdraví, pokoj, usilujme o to, aby vánoční mysterium lásky odezněním svátků nevyprchalo, ale žili jsme ho všichni dál a každý den tam, kde zrovna jsme.

Anna Maclová

1. neděle adventní, cyklus A

Mt 24,37-44

Ježíš řekl svým učedníkům: „Až přijde Syn člověka, bude to právě tak jako v době Noemově: Jako totiž v době před potopou (lidé) jedli a pili, ženili se a vdávali až do dne, kdy Noe vstoupil do archy, a nic netušili, až přišla potopa a všechny zachvátila, právě tak to bude, až přijde Syn člověka. Tehdy budou dva na poli: jeden z nich bude vzat, druhý ponechán; dvě budou mlít na obilném mlýnku: jedna bude vzata, druhá ponechána. Bděte tedy, protože nevíte, který den váš Pán přijde. Uvažte tohle: Kdyby hospodář věděl, v kterou noční dobu přijde zloděj, jistě by byl vzhůru a nedovolil by mu prokopat se do domu. Proto i vy buďte připraveni, neboť Syn člověka přijde v hodinu, kdy se nenadějete.“

Budu Vám vyprávět jeden příběh: V jednom městečku žili sirotci. Proslechlo se, že do městečka přijede pan král a chce si sirotky adoptovat. Dospělí dětem radili: „Na krále musíte udělat dojem. Na hradě s ním mohou žít jenom Ti, kteří pro něj mají nějaký velký dar.“ Nejstarší sestra ráda malovala, rozhodla se, že králi namaluje překrásný obraz. Druhý ze sourozenců začal vyřezávat dárek ze dřeva, další trénoval zpět, čtvrtý tanec... Nejmladší sestřička ať si lámala hlavu, jak chtěla, nevymyslela nic, čím by se králi předvedla. Prosimla, škemrala u svých sourozenců, aby ji něco naučili. Ti ji ale odbyli, ať je nezdržuje. Mají přece plné ruce práce. A tak si malá holčička sedla venku u cesty a bylo jí smutno. Na oslíku jel kolem obyčejný, unavený pán. Zastavil se u holčičky. Pomohla mu sesednout z osla, přinesla mu sklenici vody. Když po čase cizinec z města odjížděl, zajímala se, jak pořídil. Dozvěděla se, že ty, které hledal, v městečku sice potkal, ale neměli na něho čas. Jeden maloval, druhý vyřezával, třetí zpíval, čtvrtý tancoval. Holčička vykulila oči. Najednou jí došlo, kdo ten muž je. Nabídl jí, aby s ním odjela na jeho zámek. Ona nabídku ráda přijala. „A co bude s mými sourozenci?“ zajímala se. Král jí odpovéděl: „Já se za čas vrátím, a třeba pak už na mne budou mít čas.“

Dnešní evangelium nás vybízí „Bděte!“ Co to znamená? Nespat? Jistě ne. Spánek neměl Ježíš na mysli. Chce nás upozornit,

abychom se s Pánem Bohem neminuli, tak jako děti v příběhu s Králem. Přihodilo se jim to velmi jednoduše, dokonce bez zlého úmyslu. Způsobily to představy o Králi. Mylné představy. Král netoužil, aby se mu někdo předváděl. Budme k sobě upřímní a zkoumejme, zda nezavíráme Pána Boha do svých představ. Nebo do představ někoho jiného. Nezavíráme Boha jen do kostela? Příběh dále vypráví o zaneprázdněnosti. Opět si mohu klást otázky: Nejsem zaujata svou prací (i když mne baví a je bohumilá!) tak, že zanedbávám svoji rodinu? Nebo dokonce zanedbávám sama sebe, takže jsem nevrlá k ostatním? Popřemýšlejme si.

Víte, co mne na příběhu nejvíce zaujalo až dojalo? Král se znovu vrátí. Král dá další šanci. A po té další... Bůh Tě má rád! Chce být Tvým Tatínkem. Znovu a znovu se Ti nabízí. Chce s Tebou žít. Chtějme jej poznat. Řekněme mu své ANO.

Marie Malá

Všemohoucí Bože, očekáváme příchod našeho Pána Ježíše Krista a prosíme tě: posiluj naši vůli, ať konáme spravedlivé skutky a připravujeme se na setkání s ním, abychom v den soudu stáli po jeho pravici a vešli do nebeského království. Neboť on s tebou v jednotě Ducha svatého žije a kraluje po všechny věky věků.

(Vstupní modlitba)

Pondělí po 1. neděli adventní

Mt 8,5-11

Když přišel (Ježíš) do Kafarnaá, přistoupil k němu (jeden) setník s prosbou: „Pane, můj služebník leží doma ochrnulý a hrozně se trápí.“ (Ježíš) mu řekl: „Přijdu a uzdravím ho.“ Setník však odpověděl: „Pane, nezasloužím si, abys vešel do mého domu. Ale řekni jen slovo, a můj služebník bude uzdraven. Vždyť i já jsem člověk podřízený, ale mám pod sebou vojáky; řeknu jednomu: »jdi«, a jde, a jinému: »přijď«, a přijde, a svému služebníkovi: »udělej to«, a udělá to.“ Když to Ježíš uslyšel, podivil se a řekl těm, kdo ho doprovázeli: „Amen, pravím vám: Takovou víru jsem v izraelském národě nenašel u nikoho. Ale říkám vám: Mnoho jich přijde od východu i od západu a zaujmou místo u stolu s Abrahámem, Izákem a Jakubem v nebeském království.“

Vážení a milí čtenáři, je mi ctí, že se spolu s Vámi mohu zamyslet nad úryvkem z Bible. I nám pracovníkům Charity se často stává, že nás někdo prosí o pomoc. Základem naší „profese“ je naslouchání, aktivní naslouchání. V souvislosti s tím mě napadají dvě jména – sestry Marta a Marie. Jedna Pána Ježíše pohostila, druhá se mu posadila k nohám a poslouchala ho. Pro naše klienty je důležité obojí. Ale dobrá péče je závislá na vztazích, které je třeba trpělivě a s láskou každodenně budovat. V první řadě vztahy mezi zaměstnanci. Když nejsou dobré a nefungují tak, jak by měly, nedá se na nich stavět dál. Protože ať chceme nebo ne, je to pro okolí čitelnější, než si myslíme. A nesoulad a napětí se pak zákonitě přenáší na klienty i na všechny ostatní, kteří jsou nablízku. Ale funguje to i naopak. Když v kolektivu vládne pohoda a radost ze vzájemné blízkosti, doprovázená úsměvy, tak se ta pozitivní energie kolem nás šíří do všech světových stran, jako kruhy na vodě. Přála bych všem, aby se každý den těšili do práce. Na lidi, kteří nás obohacují a na to, že máme možnost být užiteční. Pro naši spokojenost je nesmírně důležité se stále na něco těšit.

My, kteří pečujeme o nemocné Alzheimerovou chorobou, víme, že je třeba se naladit „na jejich vlnu“. Když budeme prosazovat sebedokonalejší zásady péče bez toho, abychom dobře znali toho konkrétního člově-

ka, je naše snaha zbytečná. Bůh nás miluje bez podmínek všechny stejně a je nám v tom příkladem. Když nás k někomu pošle, nezapomeňme mu donést alespoň něco z té Boží lásky.

Mezi pracovníky charity jsou lidé různého přesvědčení a vyznání. Jejich práce je mnohdy velice náročná a vyčerpávající. Není možné jen stále dávat, je třeba také nějakým způsobem doplňovat síly.

Dovolte mi, abych vám popřála Bohem požehnaný Advent a láskyplné Vánoční svátky prožité ve zdraví. Ať dokážeme společně žasnout a těšit se na dny příští.

Dagmar Arnotová

Prosíme tě, Bože, pomáhej nám připravit se na příchod tvého Syna, aby nás, až přijde, našel, jak bdíme na modlitbách a s radostí na něho čekáme. Neboť on s tebou v jednotě Ducha svatého...

(Vstupní modlitba)

Úterý po 1. neděli adventní

Lk 10,21-24

Ježíš zajásal v Duchu svatém a řekl: „Velebím tě, Otče, Pane nebe a země, že když jsi tyto věci ukryl před moudrými a chytrými, odhalil jsi je maličkým; ano, Otče, tak se ti zalíbilo! Všechno je mi dáno od mého Otce. A nikdo neví, kdo je Syn, jen Otec, ani kdo je Otec, jen Syn a ten, komu to chce Syn zjevit.“ Když byli sami, obrátil se k svým učedníkům těmito slovy: „Blahoslavené oči, které vidí, co vy vidíte! Říkám vám: Mnoho proroků a králů toužilo vidět, co vidíte vy, ale neviděli, a slyšet, co slyšíte vy, ale neslyšeli.“

Proč se tak Ježíš rozveselil? Vrátilo se k němu s radostí sedmdesát učedníků, které poslal

evangelizovat. Hlásili mu, jaké veliké věci zažili, jak se jim démoni podřizují v jeho jménu, že v jeho jménu mohou šlapat po hadech a štírech, mají veškerou moc nad nepřitelem atd., prostě měli rozzážené oči, protože si v praxi ověřili funkčnost jeho učení.

Takové poznání nám přináší další energii a chuť pokračovat. Vzpomeňme i my na situace, kdy jsme si v praxi ověřili, že Ježíšovo učení funguje. Jakou radost jsme cítili, jak jsme měli najednou další sílu do práce a chuť se s touto zkušeností podělit s druhými.

Nezapomeňme v tu chvíli děkovat, vždyť Ježíš je nám příkladem v projevu vděčnosti ke svému otci. Proto je vděčnost důležitá i pro všechny, kteří Ježíše následují, vždyť všechno, co máme je vlastně dar. Vděčnost je projevem pokory a jen pokorní jsou otevření darům od Ježíše a jeho otce.

Nezapomínejme na vděčnost, s konkrétními díky začínáme každý rozhovor s Bohem. Jistě pak bude naše modlitba radostnější.

Dále Ježíš chválí otce, že tyto věci skryl před moudrými a rozumnými a zjevil je nemluvnatům. Proč, v čem jsou děti jiné od „moudrých a rozumných“?

Pro děti je všechno nové, proto mohou být udivené. Když stárneme, máme pocit, že nás už nic nepřekvapí, ani vlastně nic nového nečekáme. Proto se sice díváme, ale nevidíme, sice posloucháme, ale neslyšíme. Děti jsou v tomto jiné, díky neznalosti světa a života jsou vnitřně svobodné, tedy skutečně otevřené, třeba i pro zázraky.

Zázrakům, které zažilo oněch sedmdesát učedníků, už nebylo potřeba věřit, protože již byly realitou. Ale bylo potřeba věřit nejdřív a mít pro ně oči a uši otevřené, aby se vůbec mohly stát. Charitní dílo je také zázrak, a to jak pro klienty charitních služeb, tak pro samotné pracovníky. Také na počátku musel někdo věřit, slyšet Boží volání a překonat mnoho překážek. Nyní je možné vydat o tom s rozzářenýma očima svědectví a hlavně nezapomenout po vzoru Ježíše na vděčnost.

Jiří Špelda

Bože, vyslyš naše pokorné prosby a stůj při nás, ať nám tvá milost pomáhá překonávat naši slabost, a přítomnost tvého Syna přicházejícího mezi nás ať nám dá novou odvalu a sílu a chrání nás před nákazou hříchu. Prosíme o to skrze tvého Syna...

(Vstupní modlitba)

30. listopadu

Sv. Ondřeje, apoštola

Mt 4,18-22

Když se Ježíš ubíral podél Galilejského moře, uviděl dva bratry – Šimona, zvaného Petr, a jeho bratra Ondřeje, jak vrhají síť do moře; byli totiž rybáři. Řekl jim: „Pojďte za mnou, a udělám z vás rybáře lidí.“ Oni hned nechali síť a následovali ho. A jak šel odtamtud dál, uviděl jiné dva bratry – Zebedeova syna Jakuba a jeho bratra Jana, jak na lodi se svým otcem Zebedeem spravují síť. A povolal je. Oni hned nechali loď i otce a následovali ho.

Sedmkrát v úryvku zaznívá termín, v jehož slovním základu je „zvěst“. Sedmkrát apoštol Pavel

opakuje, jak je k dosažení cíle důležité k lidem správnou informaci poslat, aby si v závěru posteskl nad výsledkem.

Pavel vysílal k Židům, Řekům a pohanům informaci, kterou považoval za „superzprávu“. A nepřál si nic menšího, než aby zněla všude. Dařilo se mu a radostná zvěst rezonovala. Potíž tkvěla v tom, že sice zněla, ale nebyla slyšena tak, jak očekával, paradoxně nejméně těmi, u nichž si přál uspět nejvíc. To v něm plodilo rozčarování.

Prožíváme Advent. I ti nejmenší z nás tuší, že jde o mimořádné období. Nasvědčuje tomu fakt, jak mimořádně ho prožíváme. Pavlovi a jeho společníkům se i přes frustrace a neúspěchy povedl informační majstrštyk. Jím prezentovaná superzpráva je po dvou tisíci letech lidem nadále zvěstována a slyšena. Pravda, podstatu radostné zvěsti dnes přerývají marketingové slogany a čirost zahalují obaly zvyků a tradic. Ale ten, kdo se trochu prohrábne jejich vrstvami a vyhne se informačnímu smogu, najde podstatu sdělení: „Vyznáš-li svými ústy Ježíše jako Pána a uvěříš-li ve svém srdci, že ho Bůh vzkřísil z mrtvých, budeš spasen.“

Pavel tomu bezbřezě věřil. Cítil se k „zvěstovatelství“ povolán, a proto se nebál a měl perfektní „tah na branku“. Jeho rozčarování nepramenilo z pocitu vlastního neúspěchu, ale z lítosti, že sdělení, jemuž připsal nedozírnou velikost a šance, nedokázal předat tak, aby bylo hladce pochopeno a přijato.

Jsme na začátku Adventu. Máme ještě 24 dnů, abychom zvýšili citlivost pro rozpoznávání našich povolání, dali správný balanc touhám a alespoň zlomkem uvěřili tomu, v co s takovou samozřejmostí věřil a podle čeho žil apoštol Pavel. Nemusíme být přímo zvěstovateli radostné zvěsti. Domnívám se, že našemu Pánu postačí, když se staneme o trochu pravdivějšími lidmi.

Štěpánka Dvořáková

Všemohoucí, věčný Bože, tys povolal svatého Ondřeje za apoštola, aby hlásal evangelium a byl pastýřem tvé církve; na jeho přímluvu stále ochraňuj a veď všechny svůj lid. Prosíme o to skrze tvého Syna...

(Vstupní modlitba)

Čtvrtek po 1. neděli adventní

Mt 7,21.24-27

Ježíš řekl svým učedníkům: „Ne každý, kdo mi říká: »Pane, Pane!«, vejde do nebeského království, ale ten, kdo plní vůli mého nebeského Otce. Každý tedy, kdo tato má slova slyší a podle nich jedná, podobá se rozvážnému muži, který si postavil dům na skále. Spadl déšť a přivalila se povodeň, přihnala se vichřice a obořila se na ten dům – ale nezřítel se, protože měl základy na skále. Každý však, kdo tato má slova slyší, ale podle nich nejedná, podobá se pošetilému muži, který si postavil dům na písku. Spadl déšť, přivalila se povodeň, přihnala se vichřice a obořila se na ten dům – i zřítel se a jeho pád byl veliký.“

Mám příbuzné na jižní Moravě, třicet kilometrů pod Brnem. Malá vesnička, necelých pět set obyvatel. Uprostřed vesnice opravuje obec objekt velmi starého statku. Na projekt získala peníze z evropských fondů. Je krásné vidět, jak stará tvrz „vstává z mrtvých“. Samozřejmě došlo i na výměnu krovů. Některé trámy jsou však i po staletích v mimořádně dobrém stavu. Na Vánoce, v době všech možných i nemožných opatřeních proti covidu, obcházel starosta obec s dárkem pro občany. Každá rodina dostala jednoduchý stojánek s otvorem na svíčku. Na výrobu posloužil starý trám z opraveného statku. Starosta říkal, že je to vlastně dar od předků současným obyvatelům, aby jim světlo vánočního svícnu svítilo na cestu v době, která je pro lidi těžká. Vždyť starosti a trápení zažívali i naši předkové...

Při hodech v letošním srpnu šla krojovaná muzika dědinou. Po mši svaté požehnal kněz nově vztyčený velký kříž na návsi. Dřevěný kříž, vyrobený místním řemeslníkem z trámů staré tvrze. Kněz mluvil o symbolice kříže, horizontále i vertikále našich životů... Výrobu a instalaci opět inicioval mladý starosta. Měl i krátký projev o pokračování života našich předků v nás, o houževnatosti a vytrvalosti těch před námi, kteří udrželi půdu, tradice, život pro své potomky. Děkoval za hodnoty víry, vztahů, vzájemné pomoci a solidarity,

na které mohou lidé v obci navázat. Hodnoty, které jsou neměnné.

„No, prosím, to se podívejme, jak pěkně mluví a do kostela ani moc nechodí,“ pronesl starší muž...

Snad ten mladý muž, kterého si lidé zvolili ze svého středu, hledá a pomáhá lidem hledat jistotu v chaosu našich dnů. Jaké jistoty drží náš věk, na čem stavíme?

Díváme-li se s úctou do minulosti, vidíme prostý život většiny. Dřinu, odříkání a bídu lidských rodů, ale pohled k vertikále života. Sepjaté ruce válečných vdov, siroteků, nádeníků v neřešitelných situacích. Jsem zde, já člověk, a prosím o Boží pomoc a ochranu. Nejsem apatický, nečinný. S každou začínající prací prosím Nebe o pomoc. Křížem žehnám pole před první brázdou i chléb, který vkládám do pece. Znamením kříže označuji bočník, jež rozkrajují dětem. Vždyť chléb má dimenzi lidské práce, Božího požehnání a vděčnosti.

Co z toho platí dnes? Jistoty monitorů a bezbřehých nesmyslů? Obluzování lidí hlukem, protože ticho křičí do našich životů.

Samotu a ticho, ze kterého vystupují naše starosti, selhání, lži, úzkosti a strach – těžce snášíme. Je jednodušší zapnout technické nosiče s průmyslem zábavy nebo se vrhnout do další práce... Přestáváme však být sami sebou, v ohlušujícím rachotu nevnímáme nitro nás samých, ani těch, co žijí vedle nás. Rytmus našich dní nám vlastně diktují věci, které jsme si vytvořili, abychom měli snazší život. Navštěvujeme kosmetické salony,

kartáře, léčitele, zážitkové akce a exotické dovolené, pojídáme zaručené preparáty proti stárnutí, řídnutí vlasů, zduřelým kloubům, pojišťujeme se a připojišťujeme se na všechno možné (včetně našich domácích zvířecích mazlíčků). Mladí jdou ze vztahu do vztahu, nebo se vztahů nepřírozně bojí. Rodiče trhají psychiku svých dětí při dlouhých rozvodových tahanicích a prosazování střídavé výchovy dětí. Přitom svým dětem dávají přece všechno. A vyčerpaní předdůchodoví jedinci? Spekulují, zda výkonnostní tempo a nastavený standard společnosti do důchodu vůbec vydrží. Plaveme sem a tam jak vyčerpaný hmyz po hladině rybníka...

Není v nás pokoj. Vytvořili jsme si své materiální a technické modly a povýšili je natolik, že ony určují tempo našeho dne a kvalitu života. Spoléháme sami na sebe, na svoji chytrost a sílu.

Situace s covidovou nákazou je poučným vlnobitím na současné scéně. Mnozí z nás přehodnocují své dosavadní jistoty, zamýšlejí se nad smyslem a délkou svého „zajištěného“ života. Mnozí se snaží vytěsnit nejistotu napadení zákeřnou nemocí a ochromení stability světa malým virem. Setrvávají dál v dosavadním uživatelském životě. Zpochybňují fakta, data a pokračují... Ignorují a bagatelizují i válečné běsnění ve vedlejší zemi a očekávají, že se válka u sousedů nedotkne jejich „jistot“.

Přijmout nejistotu lidského života, nemožnost zajistit se, znamená přijmout odpovědnost. S tím souvisí i poctivá a opravdová snaha dát technickým prostředkům a výtvarným tu

roli v rytmu dne a života, která jim náleží. Mají nám sloužit k dobrému, k pomoci druhým. To je jejich úkol. Patří však na hladinu pomyslné horizontály. Nemají ovládat náš život a být našimi bohy. V opačném případě se stáváme jejich otroky.

Světlo vertikály z nás nečiní otroky. Stojíme před tváří Hospodina, který dává pokoj našim dnům. Naše jistota a důvěra v Něho se nedrolí jako přesypávající se písek...

Jana Flídrová

Všemohoucí Bože, přispěj nám svou mocí na pomoc a dej nám sílu překonávat překážky, které nám staví do cesty naše hříchy, ať v nás tvá milost může účinněji působit. Skrze tvého Syna...

(Vstupní modlitba)

Pátek po 1. neděli adventní

Mt 9,27-31

Za Ježíšem šli dva slepci a hlasitě volali: „Synu Davidův, smiluj se nad námi!“ Jak vešel do domu, přišli ti slepci k němu. Ježíš jim řekl: „Věříte, že mám takovou moc?“ Odpověděli mu: „Ano, Pane.“ Dotkl se tedy jejich očí a řekl: „Ať se vám stane, jak věříte.“ I otevřely se jim oči. Ježíš jim důrazně nařídil: „Ale ať se to nikdo nedoví!“ Oni však odešli a rozhlásili to po celém tom kraji.

Příběh o uzdravení dvou slepců během Ježíšova veřejného působení v Galileji následuje

v evangeliu bezprostředně po události vzkříšení dcery představeného synagogy. Ježíš je tedy ten, kdo má moc uzdravovat nemocné a křísit mrtvé. Uzdravení se nemusí týkat jen těla, ale může být i duševní, duchovní, individuální a kolektivní a je potřebou nás všech. Ježíš po našem uzdravení touží a chce, abychom měli život v hojnosti (srov. Jan 10,10). Když Ježíš rozesílal své učedníky tam, kam chtěl sám přijít, pověřil je, aby uzdravovali nemocné (srov. Lk 10,1-9) a dal jim tak podíl na svém poslání, které má od Otce, a jež stále trvá. V něm, který je pravý Bůh a pravý člověk, se zjevuje plnost lidství, a proto je on pro nás nevyčerpatelnou inspirací.

Ježíš není jen tím, kdo podněcuje a posílá, ale i tím, kdo se ztotožňuje se všemi potřebnými natolik, že služba, kterou můžeme prokázat těm, kdo jakkoli strádají, je i službou jemu samotnému (srov. Mt 25,31-46). V tom můžeme spatřovat duchovní rozměr charitní služby, kterou lze chápat i jako láskyplný dotek Kristových ran. Ty mají podle Písma uzdravující moc (srov. 1 Pt 2,24). To je myslím v souladu se zkušeností těch, kdo se nebojí dotknout se člověka v jeho křehkosti ve snaze neokázale pomoci tam, kde je toho třeba. Služba potřebným není vždy snadná, ani patřičně oceněná. Odměnou však bývá vědomí i pocit smysluplnosti a užitečnosti, a Kristus, s nímž se tak můžeme vědomě, či nevědomě setkat, uzdravuje náš duchovní zrak, aby dokázal odlišit to, o co stojí za to v životě usilovat, od toho, co se sice lákavě třpytí, ale ve skutečnosti naše temnoty neumí nikterak rozptýlit.

Pravé světlo se jen nesměle a nevtíravě ukazuje

v mihotavém plaménku adventní svíce, která jakoby chtěla říci: „Noc je krátká, již brzy přijde ten, který je světlem světa,“ a vybídnout nás k tiché modlitbě:

„Amen, přijď, Pane Ježíši!“ (Zj 22,20).

Jiří Coufal

Všemohoucí Bože, přispěj nám svou mocí na pomoc: vytrhni nás z nebezpečí, které nám hrozí pro naše hříchy, vysvobod' nás a zachraň nás. Prosíme o to skrze tvého Syna...

(Vstupní modlitba)

Sobota po 1. neděli adventní

Mt 9,35-10,1.5-8

Ježíš obcházel všechna města i vesnice, učil v jejich synagógách, hlásal radostnou zvěst o (Božím) království a uzdravoval každou nemoc a každou chorobu. Když viděl zástupy, bylo mu jich líto, protože byli vysílení a skleslí jako ovce bez pastýře. Tu řekl svým učedníkům: „Žeň je sice hojná, ale dělníků málo. Proste proto Pána žně, aby poslal dělníky na svou žeň.“ (Potom) si zavolal svých dvanáct učedníků a dal jim moc nad nečistými duchy, aby je vyháněli a uzdravovali každou nemoc a každou chorobu. Těchto dvanáct Ježíš poslal a přikázal jim: „Mezi pohany nechodte a do žádného samařského města nevcházejte. Raději jděte k ztraceným ovčím z domu izraelského. Jděte a hlásejte: »Přiblížilo se nebeské království.« Uzdravujte nemocné, probouzejte k životu mrtvé, očišťujte malomocné, vyhánějte zlé duchy. Zadarmo jste dostali, zadarmo dávejte.“

„Přiblížilo se nebeské království. Uzdravujte nemocné, probouzejte k životu mrtvé, očisťujte malomocné, vyhánějte zlé duchy. Zadarmo jste dostali, zadarmo dávejte.“

Jak jednoduchá je odpověď na otázku: „Co je to charita?“

Slitování, smilování se, pomoc lidem, kteří trápí, bezpodmínečná pomoc.

Jak široký záběr mají naše charitní služby a jak početný je zástup našich pracovníků a spolupracovníků, tak hustá může být síť našich cest a setkávání. Vidíme potřeby i nedostatky tělesných schránek našich klientů i pacientů, vnímáme potřeby společnosti, ve které žijeme, léčíme tělo i duši obojího. Naše ruce pomáhají, naše nohy nás za potřebnými donesou, naše hlavy přemýšlí, jak vykonat službu s co nejlepší profesionalitou a naše srdce, ten neuvěřitelný sval dávající všemu potřebný pohon, bije pro dobrou věc. Do vínku jsme každý z nás dostal určité schopnosti, které v charitní práci uvádíme v život.

Bůh ováže zlomeniny svého lidu a rány jemu zasazené uzdraví.

Jsme nástroji v rukou Božích. Každý z nás je díky svým schopnostem, vlastnostem i slabostem jedinečným nástrojem Boží kreativní dílny. Není pochyb, že jsme byli „vyrobeni“, jak nejlépe to šlo. Každý z nás má svou jedinečnou cenu, svoje místo, svůj účel, že Mistr v dílně ví, jak nás použít. Pokud si nás občas

půjčí ruce nepovoláné, vracíme se zpátky třeba i se šrámy, tupí, umazaní, porouchaní. Každý nástroj slouží tak, jak dobrý je ten, kdo s ním pracuje. Nožem se dá ukrojit chleba, seřezat špička klacku na buřta, nakrájet maso na nedělní oběd, ale taky bodnout do žeber. Šrouby se dá dohromady složit postel ke spánku, ale někdy se přeneseně říká, že: „Tohle byl poslední hřebík do rakve.“

Charitní služba je sadou dobrých nástrojů vedená rukou Boží. Snažíme se zlepšovat náš svět, pomáhat potřebným, uzdravovat tělo. Ukazovat i ostatním mimo naše služby, že pomoc, sociální cítění, dávání se pro dobrou věc, je kvalitou, která má požehnání.

Eva Skalníková

Bože, tys poslal na svět svého jednorozeného Syna, aby nás vysvobodil z otroctví hříchu; ukaž svou otcovskou lásku všem, kdo toužebně očekávají tvou pomoc, a doved' nás k plné účasti na svobodě dětí Božích. Prosíme o to skrze tvého Syna...

(Vstupní modlitba)

2. neděle adventní, cyklus A

Mt 3,1-12

V té době vystoupil Jan Křtitel a kázal v judské poušti: „Obrátte se, neboť se přiblížilo nebeské království.“ Jan byl totiž ten, o němž řekl prorok Izaiáš: „Hlas volajícího na poušti: Připravte cestu Páně, vyrovnejte mu stezky!“ Jan měl na sobě oděv z velbloudí srsti a kolem boků kožený pás, živil se kobyilkami a medem divokých včel. Tehdy vycházel k němu Jeruzalém, celé Judsko a celý kraj kolem Jordánu, dávali se od něho křtít v řece Jordánu a přitom vyznávali své hříchy. Když však viděl, že k jeho křtu přichází mnoho farizeů a saduceů, řekl jim: „Zmijí plemeno, kdo vám ukázal, jak uniknout trestu, který už hrozí? Přinášejte tedy ovoce hodné obrácení. Nemyslete si, že můžete říkat: »Naším otcem je Abrahám!«, neboť vám říkám: Bůh může oživit tyhle kameny a Abrahámovi z nich udělat děti.

Sekera je už přiložena ke kořenu stromů; každý strom, který nenese dobré ovoce, bude poražen a hozen do ohně. Já vás sice křtím vodou, abyste se obrátili. Ale ten, který má přijít po mně, je mocnější než já; jemu nejsem hoden ani opánky přinést. On vás bude křtít Duchem svatým a ohněm. V ruce má lopatu a pročistí (obilí) na svém mlatě. Pšenici uloží na sýpce, plevy však bude pálit ohněm neuhasitelným.“

Každý člověk na svém místě a v daných okolnostech má povolání, které mu dal Bůh.

Jan Křtitel je hlas zvěstující Ježíše. To je jeho poslání, jeho život, jeho osobnost. Celé jeho bytí je určeno Ježíšem. Stejně by to mělo být i v našem životě. Ohlašovatel i dnes ukazuje cestu, po které musíme kráčet. Nepochybně nejsme jenom ohlašovatelé, ale jsme i svědky Ježíše. S milostí křtu jsme dostali čestný úkol vyznávat slovem a skutkem víru v Ježíše Krista. Naše odpovědnost je veliká: být Kristovým svědkem. Musíme jednat tak, aby o nás mohli říci: to je křesťan, protože v něm není nenávist, má pochopení pro druhé, je obětavý, mírumilovný, dokáže milovat. V první řadě naše rodina, přátelé, kolegové, lidé, se kterými se setkáváme, musí mít užitek z naší lásky k Pánu. Přibližujeme k Bohu ty, kteří jsou okolo nás? Jsme příkladem při vykonávání naší práce, v rodině, v našich společenských vztazích? Mluvíme o Pánu se svými kolegy z práce nebo ze studia?

Dříve než se Jan vydal hlásat obrácení a pokání ostatním, začal tento stav obrácení uskutečňovat u sebe. Než začal „volat“ v poušti, začal „žít“ v tichosti pouště; připravoval cesty Páně uvnitř sebe a vyrovnával mu stezky ke svému srdci. Svým životem i slovem neochvějně zvěstoval: Bůh je věrný, a proto nám přichází vstříc. Je zde, chce změnit náš život.

Jako Bohem povoláný prorok volá všechny lidi na poušť, na místo zkoušek a setkání, nevěrnosti i obnovené důvěry, aby i dnešní lidé mohli prožít zkušenost s Bohem. Bůh nás k sobě přitahuje svým slovem, vzbuzuje v nás touhu po novém, lepším životě a umožňuje nám, abychom opravdu změnili své jednání. Chce, abychom mu odevzdali všechno, co jsme, a tak mohli opravdu změnit své smýšlení i svůj život. Kéž naplní naše srdce radostí a odvahou, abychom se mohli stát jeho předchůdci v dnešním světě.

Gabriela Gorčáková

Všemohoucí a milosrdný Bože, spěcháme vstříc tvému Synu a prosíme tě: nedopušť, aby nám stály v cestě pozemské zájmy, ale ať nebeská moudrost zúrodní naše nitro, abychom došli k věčnému životu s Kristem. Neboť on s tebou v jednotě Ducha svatého...

(Vstupní modlitba)

Pondělí po 2. neděli adventní

Lk 5,17-26

Když jednoho dne Ježíš učil, seděli kolem farizeové a učitelé Zákona, kteří přišli ze všech možných míst v Galileji i v Judsku a z Jeruzaléma. Moc Páně v něm působila, aby uzdravoval. Tu přinášeli muži na lehátku člověka, který byl ochrnutý, a pokoušeli se ho vnést dovnitř a položit před něj. Když ho pro zástup lidí neměli kudy pronést, vystoupili na střechu, a otvorem ve stropě ho i s lehátkem spustili doprostřed před samotného Ježíše. Když viděl jejich víru, řekl: „Člověče, odpouštějí se ti hříchy!“ Učitelé Zákona a farizeové začali uvažovat: „Co je to za člověka? Dopouští se rouhání! Hříchy přece může odpouštět jenom sám Bůh.“ Ježíš však poznal jejich myšlenky a řekl jim: „O čem to v srdci uvažujete? Co je snadnější – říci: »Odpouštějí se ti hříchy«, nebo říci: »Vstaň a chod«? Abyste

však věděli, že Syn člověka má moc odpouštět na zemi hříchy“ – řekl ochrnutému: „Pravím ti, vstaň, vezmi své lože a jdi domů!“ A on před nimi hned vstal, vzal to, na čem ležel, šel domů a velebil Boha. Všechny pojal úžas a velebili Boha. Byli plní bázně a říkali: „Dnes jsme viděli něco podivuhodného!“

Prorok Izaiáš přináší obrazy plné naděje a radosti: vykvete poušť, na stepi vyprýští vody, potoky na poušti. Izaiáš prorokuje kvalitativní změnu, přechod od nedostatku k hojnosti, od touhy k jejímu naplnění.

S nedostatkem a touhou po lepším zítřku se potýkáme nejen v soukromém životě. Jakožto pracovníkům pomáhajících profesí tíha strádajících lidí na nás doléhá denně. Sdílíme jejich nedostatek financí, ztrátu práce nebo bydlení, zdravotní omezení, rodinné konflikty apod.

Mnohé problémy jsou komplikované a jejich řešení chce čas. Časem nás může ovládnout netrpělivost a rezignace, nebo pokušení stáhnout se do ulity pesimizmu a nedůvěry.

I Izraelité ztratili veškerou naději. Dlouhé otroctví v Babylóně oslabilo jejich ducha. Izaiáš je přesto vybízí k naději: „Posilněte skleslé ruce, ochablá kolena upevněte! Malomyslným řekněte: *Vzmužte se, nebojte se!*“ Ví, že třeba začít od obnovy ducha. Pak se najdou i nevyužité fyzické zdroje.

Jednání „v naději proti naději“ vidíme i v dnešním evangeliu u přátel ochrnutého. Když Ježíš viděl jejich víru a vynalézavost, zázračně zasáhl, až všech pojal úžas.

Bůh se ve své velkodušnosti nenechá zahanbit. Žádá od nás „jen“ spolupráci a důvěru, zejména když nás něco přesahuje.

Jako věřící neztrácejme naději. Věříme, že tam, kde člověk končí, Bůh teprve začíná. Vždyť kdo z nás může jinému odpustit hříchy nebo uzdravit ochrnutého?

A tak při našem poslání pomáhat druhým nezapomínejme na každodenní modlitbu a nezlehčujme její význam!

Sv. Ignác z Loyoly nám dává praktickou radu: „Pracujte, jako by všechno záviselo jenom na vás samých, ale modlete se, jako by všechno záviselo jenom na Bohu.“

Ať se v našem profesním i soukromém životě spojí lidské zdroje s Boží mocí a vyprahlá pouštní místa našeho života se zazelenají radostí a hojností Božího požehnání.

Blanka Krajčíková

Vyslyš, Bože, naše pokorné modlitby a naše úsilí o vnitřní opravdovost a čistotu provázej svým požehnáním, abychom se dobře připravili na slavnost narození tvého Syna. Neboť on s tebou v jednotě Ducha Svatého...

(Vstupní modlitba)

Úterý po 2. neděli adventní

Mt 18,12-14

Ježíš řekl svým učedníkům: „Co myslíte? Když má někdo sto ovcí a jedna z nich se zatoulá, nenechá těch devětadevadesát na horách a nepůjde hledat tu zatoulanou? A když se mu podaří ji nalézt, amen, pravím vám: má z ní větší radost než z těch devětadevadesáti, které se nezatoulaly. Stejně tak nechce váš nebeský Otec, aby zahynul jediný z těchto nepatrných.“

Kdo z nás nemá radost, když má dobré přátele? Přátele, o které se může opřít, které může kdykoliv požádat o pomoc. Přátele, kteří jsou nablízku i v okamžiku, kdy se cítíme ztraceni. Věřím, že takové přátele máme. A zcela jistě máme všichni Ježíše. Příteli,

pro kterého jsme osobně nesmírně důležití, zvláště v případě, když se nám nedaří, když zabloudíme nebo sejdem z cesty. Právě tehdy nás intenzivně hledá jako dobrý pastýř své ovce.

Obraz Dobrého pastýře je jedním z nejvíce působivých obrazů Boha. I pro mě osobně. Poznávám, že Bůh o každého z nás s láskou pečuje a chrání nás před zlem. Denně zažíváme, jak se k nám Bůh sklání zvláště ve chvílích, když je s námi zle.

Naše společenství, které by mělo být věrným obrazem Boha, by mělo mít ochotu přijmout druhé, i ty nejmenší, a hledat ty, kteří jsou ztraceni. Když jsem před více než rokem nastoupil svou duchovní službu v Charitě, byl jsem svědkem toho, jak náročná je práce mých spolupracovníků. Obětavě den co den pečují o ty nejpotřebnější, často o ty, kteří už nemají naději. Přesto nelitují času a sil takovým lidem pomáhat. Někdy utěšují jejich bolesti, jindy třeba jen vyslechnou, dají útěchu. Starají se o ty, kteří jsou v očích společnosti „ztracení“. Nesou tíhu jejich mnohdy zoufalého stavu na svých ramenou.

Všichni, a my křesťané zvláště, jsme povoláni k tomu, abychom lidem ukazovali tvář milosrdného Otce tím, že se sami postaráme o ty, kteří jsou v těžkostech, ztratili víru nebo naději. Je naším úkolem druhé těšit. Posilou nám může být vědomí, že zdrojem naší pomoci a pravé útěchy je Bůh. Proto je pro nás důležité napojení na Ježíše a je pro nás důležité společenství – církve. Když se člověk vzdálí nebo se

ztratí, chybí mu pastýř a chybí mu i ti ostatní.
A jak je pak osvobozující, když dostane milost
vrátit se mezi své...

Michal Nesvadba

Bože, tys poslal svého Syna, aby přinesl spá-
su všem končinám země; očisti naše srdce,
abychom s radostí očekávali a znovu proží-
vali slavný den narození našeho Spasitele.
Neboť on s tebou v jednotě Ducha svatého...

(Vstupní modlitba)

Středa po 2. neděli adventní

Mt 11,28-30

Ježíš se ujal slova a řekl: „Pojďte ke mně, všichni, kdo se lopotíte a jste obtíženi, a já vás občerstvím. Vezměte na sebe mé jho a učte se ode mě, neboť jsem tichý a pokorný srdcem, a naleznete pro své duše odpočinek. Vždyť mé jho netlačí a mé břemeno netíží.“

Často si nad něčím zoufáme, máme strach z toho, že něco nezvládneme udělat, protože nám docházejí síly. Že nestihneme dojít na dohodnutou schůzku, za někým se stavit, někoho navštívit. Nemáme sílu druhého potěšit, protože sami jsme unavení a přepracovaní. Nemáme čas na své děti, třeba jen tak s nimi pohovořit a vyjádřit jim lásku. Nemáme čas a životní energii

navazovat přátelství, nemáme čas se zamilovat, prožít lásku. Zdá se nám, že je život těžký a složitý a že té radosti ze života je málo a převládají jen každodenní povinnosti a problémy.

Existuje spousta moudrých knih, bestsellerů, dávajících zaručený návod, jak si rozvrhnout čas, abychom vše zvládli, jak se naučit milovat sám sebe a druhého člověka, jak zvýšit výkonnost našeho mozku či jak překonat nemoc. Po přečtení těchto knih jsme namotivovaní a jsme přesvědčení, že vše zvládneme. Avšak ouha, po nějaké době stejně zabředneme do starých kolejí a naše motivace je ta tam a pevná vůle ke změně také. Co jsme udělali špatně, kde jsme chybovali? Vlastně nikde. Jen jsme si v záplavě euforie nevšimli, že jsme na všechno sami. A když to konečně zjistíme, je nám těžko a smutno a nejraději bychom vše zabalili a šli si raději lehnout...

... Anebo můžeme uslyšet povzbuzení a pozvání: „Pojďte ke mně, všichni, kdo se namáháte a jste obtíženi břemeny a já vám dám odpočinout.“ Je to pozvání k následování, vyjádřené velmi osobně. Odměnou je odpočinutí v láskyplné Ježíšově náruči. Touto jedinou větou zve Ježíš člověka přímo k sobě. A pokračuje a nabízí své učení, mírně a laskavě, s pokorou a přátelstvím se sklání k druhému člověku. A těm, kdo přijmou jeho učení, Ježíš slibuje hluboký vnitřní pokoj. Ježíšovo učení, evangelium, netíží, je příjemné a lehké. Je to skutečné prožívání lásky k sobě i druhému člověku, je to místo, kde najdeme tolik potřebnou životní energii.

Robert Otruba

Všemohoucí Bože, ty nám přikazuješ, abychom připravili cestu našemu Spasiteli; posiluj všechny, kdo toužebně očekávají jeho příchod, aby je nepřemohla únava a duchovní malátnost. Prosíme o to skrze tvého Syna...

(Vstupní modlitba)

8. prosince

Slavnost Panny Marie, počaté bez poskvrny prvotního hříchu

Lk 1,26-38

Anděl Gabriel byl poslán od Boha do galilejského města, které se jmenuje Nazaret, k panně zasnoubené s mužem jménem Josef z Davidova rodu a ta panna se jmenovala Maria. Anděl k ní vešel a řekl: „Buď zdráva, milosrdná! Pán s tebou!“ Když to slyšela, ulekla se a uvažovala, co má ten pozdrav znamenat. Anděl jí řekl: „Neboj se, Maria, neboť jsi našla milost u Boha. Počneš a porodíš syna a dáš mu jméno Ježíš. Bude veliký a bude nazván Synem Nejvyššího. Pán Bůh mu dá trůn jeho předka Davida, bude kralovat nad Jakubovým rodem navěky a jeho království nebude mít konce.“ Maria řekla andělovi: „Jak se to stane? Vždyť muže nepoznávám.“

Anděl jí odpověděl: „Duch svatý sestoupí na tebe a moc Nejvyššího tě zastíní. Proto také dítě bude nazváno svaté, Syn Boží. I tvoje příbuzná Alžběta počala ve svém stáří syna a je už v šestém měsíci, ačkoli byla považována za neplodnou. Vždyť u Boha není nic nemožného.“ Maria řekla: „Jsem služebnice Páně: ať se mi stane podle tvého slova.“ A anděl od ní odešel.

Evangelium nás uvádí do dialogu Boha a člověka, a to prostřednictvím toho, kdo je poslán. Iniciativa je na straně Boží, a to může člověka zaskočit a možná i vylekat. Úryvek nás přivádí k otázce: Kdo může být poslem od Boha? Může být poselstvím pro nás určitá událost či setkání? Jak reagovat v případě, že nás tato skutečnost vyhodí z navykých kolejí či našich omezení? V tento okamžik potřebujeme kromě jiného něco podstatné – milost pomáhající a posvěcující, tedy nezasloužený Boží dar.

Co udělat, abychom byli schopni Boží dar přijmout a zároveň odpovědět na poselství, se kterým jsme konfrontováni? Srdce Panny Marie je neposkvrněné. Svěřme i očistu našeho srdce její přímlově a pomoci.

I Panna Maria se ptá: „Jak se to stane, jak se naplní poselství přesahující lidskou zkušenost a navyký způsob uvažování?“ Přichází odpověď, která vyžaduje pokoru, důvěru, dar rozlišování a být k dispozici. Nepřehlédněme

druhou část odpovědi Panny Marie andělovi: „...ať se mi stane podle tvého slova.“ Nestačí pouze zachytit Boží poselství a pak si vše dělat po svém, ale odevzdat i svoji vůli Boží prozřetelnosti. Ani jedno není snadné.

Je výroční den posvěcení hospice v Červeném Kostelci (1995) a Domova sv. Josefa v Žirči (2001). Na příbězích obou lze sledovat Boží velkorysost přesahující naše malé lidské plány, i to, že Bůh si umí poradit s našimi nedostatky.

To jsou události vnější. Skutečnosti, které nejsou na první pohled viditelné, jsou o to důležitější v dialogu Boha a člověka.

Dovolte ve zkratce příběh z Hospice Anežky České:

87letá pacientka byla přijata do hospice. V mládí byla pokřtěná, ale víru nepraktikovala, i když s Bohem ve svém životě určitým způsobem počítala. Jedno z jejich dětí přijalo v dospělosti křest a žilo s celou rodinou křesťanským životem. Přes 40 let se celá rodina modlila, aby se jejich maminka a babička více přiblížila k Bohu. Paní nejprve v hospici nabídku svátostí odmítala. Nechtěli maminku k ničemu nutit. Stále však pokračovali v modlitbě. Nakonec se všichni najednou začali za babičku modlit nověnu k Božímu milosrdenství a vnučka babičce darovala medailku neposvrtného početí Panny Marie. Osmý den nověny babička přijala návštěvu kněze i nabídku svátosti smíření a pomazání nemocných. Následně při mši svaté přijala eucharistii – v den svátku sv. Moniky – maminky sv. Augustina.

Ona prožívala obrácený příběh – jako matka se modlila se za svého syna.

Nikdo z rodiny pacientky si dlouhá léta neuměl představit „jak se to stane“. Důvěřovali však v Boží milosrdenství.

Miroslav Wajsar

Bože, tys uchránil Pannu Marii od dědičné viny, aby byla důstojným příbytkem tvého Syna, a pro jeho budoucí zásluhy jsi ji už od počátku zahrnul svou milostí; na její přímlovu pomáhej i nám, ať čistí dojdeme k tobě. Prosíme o to skrze tvého Syna...

(Vstupní modlitba)

Pátek po 2. neděli adventní

Mt 11,16-19

Ježíš řekl zástupům: „Ke komu přirovnám toto pokolení? Je jako děti, které sedí na trzisti a volají na své druhy: »Hráli jsme vám, a vy jste netancovali, naříkali jsme, a vy jste neplakali.« Přišel Jan, nejedl a nepil, a říkají: »Je blázen.« Přišel Syn člověka, jí a pije, a říkají: »Je to žrout a pijan, přítel celníků a hříšníků.« Ale přece moudrost se ospravedlní svými skutky.“

Když se řekne Advent, asi většina lidí tuší, že je to něco, co souvisí s Vánocemi. Že slovo Advent znamená přicházení nebo příchod už ví jen ti, kteří se o téma Vánoc blíže zajímají. Ale napadlo vás někdy, proč vlastně

hovoříme o přicházení? Čí příchod? Kdo jde kam a ke komu? Říkáme často, že čas běží, čas se přiblížil, čas nadešel. Takže snad ten čas sám o sobě spěje k Vánocům a my jsme jím jen nechtěně vlečeni? Jiná možnost je, že jaksi naše pozornost a přemýšlení by měly směřovat do Betléma. Alespoň v duchu přijít a poklonit se narozenému Ježíši, tak jako to udělali pastýři, a dokonce mágové z dalekých zemí. Nebo možná, myslí si jiní, je to sám Ježíš, co přichází za námi sem na Zem, když už se na to nemůže dívat, jak si sami se sebou nevíme rady. Prostě musí přijít a zachránit co se dá. Nakonec i z wikipedie se dozvíme, že jde o radostné očekávání příchodu Spasitele. Ale což takhle varianta, že bychom v době Adventu mohli přicházet sami k sobě? Že je to nějaké absurdní? Sami k sobě to přece máme na skok. Nemusíme ani vstát ze židle. Nebo se tím snad míní nějaké rozdvojení osobnosti?

Jakkoliv se to zdá divné, cesta sama k sobě je někdy záležitostí pěkně dlouhého času, který nás často vede roklinami nesnází, přes křoviska trápení a přes hory hloupostí nebo nás máchá v tůni sebestředných představ o vlastní důležitosti. Že někdo „přišel k sobě“ se také užívá k popisu situace, kdy se dotyčný probral z bezvědomí. Ze situace, kdy byl mimo sebe do běžného vnímání.

Co nebo kdo nás ale přivádí k sobě? Co nebo kdo nás uvádí na cestu z „bezvědomí“ k „vědomí“? Sami na tu změnu rozhodně nestančíme. Podle Matouše jsme totiž pokolením trhu, který nás vtahuje jako nenasytný vír.

Já dám tobě a ty dáš mě. Vždycky něco za něco. Jasná smlouva a směna. Když zahraju, druzí by měli tancovat, když budu naříkat, druzí by přeci měli úpět se mnou. Jsme jako děti, spoutáni očekáváním ocenění a odezvy od druhých lidí, kteří nám mají potvrdit představu naší důležitosti. Znova a znova se točíme v kruhu a zběsile běháme za vlastním stínem, a přitom si ani nevšimneme, že se nám nablízku trpělivě nabízí ruka průvodce, který zná pro nás tu nejlepší cestu. Stačí si jen všimnout, uchopit a společně vykročit na cestu do Betléma. K novému stvoření a novému zrození. To společné adventní přícházení nás zbaví mnoha zátěží a závislostí a dá nám šanci „přijít k sobě“ a chuť v plnosti znovu projevit svůj život a svá obdarování a využít je ke službě blízkým, pro naši radost a k oslavě Stvořitele života i Ježíše Krista, který byl za nás právě pro naši pýchu, sobectví a zlobu přibitý na kříž.

Ivana Blehová

Vyslyš, Bože, naše prosby a dej nám sílu, abychom s neúnavnou bdělostí očekávali slavný příchod tvého jednorozeného Syna a spěchali mu vstříc s vírou a láskou. Neboť on s tebou v jednotě Ducha svatého...

(Vstupní modlitba)

Sobota po 2. neděli adventní

Mt 17,10-13

Když sestupovali z hory, zeptali se učedníci Ježíše: „Pročpak učitelé Zákona říkají, že napřed musí přijít Eliáš?“ Odpověděl: „Eliáš jistě přijde a obnoví všechno. Ale říkám vám: Eliáš už přišel, ale nepoznali ho a udělali s ním, co chtěli. Tak i Syn člověka bude od nich trpět.“ Tehdy učedníci pochopili, že jim mluvil o Janu Křtiteli.

Někteří lidé se domnívají, že mají ve svém životě spoustu času, aby stihli to, co chtějí. Odkládají tak různé věci s omluvou, že není vhodná doba, teď se to nehodí. Uděláme to,

až děti vyrostou, až budeme mít naspořeny peníze apod. Je to jako, když hudebníci před koncertem neustále ladí, aby pak koncert byl perfektní, ale ten díky tomu nezačíná a nezačíná. Protože nikdo nevíme, jaký čas je nám vyměřen, může se tak stát, že ten očekávaný koncert vlastně ani nikdy nezačne. Musí být ten připravovaný koncert opravdu tak úžasný? Nestačil by skromnější, a co jich udělat více krátkých, možná i trochu nedokonalých s několika falešnými tóny?

Letos bychom s pohledem na celosvětové dění mohli říci, že žijeme v době plné konfliktů. Každý to denně zažíváme – stačí, že soused seká zahradu zrovna, když já přijdu z práce; že mě předběhli ve frontě v obchodě apod. Za naši organizaci však můžeme říci, že dojde-li na nějakou velkou katastrofu – válečný konflikt na Ukrajině, povodně, pandemie, vzedme se tak neuvěřitelná vlna pomoci, že nás její rozsah a rychlost vždy znovu překvapí. Lidé volají či rovnou nosí potřeby, jídlo, drogérii a nabízejí pomoc. Když toto dokážeme v době krize, zkusme i na ty každodenní křivdy nahlížet s pochopením. Za život se nám stane mnoho bezpráví, zkuste však takové situace brát s větším nadhledem. Když si dokážeme pomoci v mimořádných situacích, proč ne každý den? Budeme-li v každodenních situacích k sobě tolerantnější, pak nebudou ani vznikat ty veliké globální konflikty.

Velké úsilí nás to stát nebude. Stačí být jen trochu tolerantnější, nabídnout pomoc s těžkým nákupem, přispět třeba jen pouhou korunu do

nějaké sbírky či se jen usmát na někoho na ulici. Takový nezištný úsměv od někoho, kdo nás potká ráno při cestě do práce, rozzáří celý den.

Marek Špelda

Všemohoucí Bože, kéž v našich srdcích vzejde světlo tvé slávy, a až příchod tvého jednorozeného Syna zapudí všechny temnoty noci, ať se ukáže, že jsme synové světla. Prosíme o to skrze tvého Syna...

(Vstupní modlitba)

3. neděle adventní, cyklus A

Mt 11,2-11

Jan (Křtitel) slyšel ve vězení o Kristových činech. Poslal tedy k němu své učedníky s dotazem: „Ty jsi ten, který má přijít, anebo máme čekat jiného?“ Ježíš jim odpověděl: „Jděte a oznamte Janovi, co slyšíte a vidíte: Slepí vidí, chromí chodí, malomocní jsou očišťováni, hluchí slyší, mrtví vstávají, chudým se hlásá radostná zvěst. A blahoslavený, kdo se nade mnou nepohorší.“ Když odcházeli, začal Ježíš mluvit k zástupům o Janovi: „Co jste vyšli na poušť vidět? Snad rákos zmítaný větrem? Nebo co jste vyšli vidět? Člověka oblečeného do jemných šatů? Ti, kdo nosí jemné šaty, jsou (přece) v královských palácích. Co jste tedy vyšli vidět? Proroka? Ano, říkám vám, víc než proroka. To je ten, o němž je psáno: »Já posílám svého posla před tvou tvář, aby připravil cestu před tebou.« Amen, pravím vám: Mezi

těmi, kdo se narodili ze ženy, nepovstal nikdo větší než Jan Křtitel. Ale i ten nejmenší v nebeském království je větší než on.“

Mnohdy nám do našich plánů přijde nemoc jako omezení v našich obvyklých činnostech. Někdy to může být spojené s pocitem vězení. Sami jsme to nechtěli, omezuje nás to na fyzické a někdy i psychické svobodě, často nevíme, co s námi bude dál a jak dlouho budeme toto vězení zakoušet. Na příkladu svatého Jana Křtitele vidíme, že sloužit můžeme vždy, na jakémkoli místě, v jakémkoli stavu. Každý z nás se nejspíš již dostal do situace, kdy byl na lůžku, zcela závislý na pomoci druhých. Třeba to bylo krátkodobé, ale jistě to byla příležitost nahlédnout svůj život jinak. Situaci takového omezení můžeme pozorovat z více hledisek služby.

Nejčastěji myšlenou službou je služba člověka, který se o potřebného stará. Nemusí to být jen zdravotnický personál, pracovník sociální služby nebo příbuzný. Může to být kdokoli, kdo si s láskou představí, jak někdo jiný může zrovna trpět svojí samotou a vzpomene v modlitbě na něj.

Jsem-li tím, kdo je omezený, mohu vytvářet kolem sebe příjemné prostředí tím, že přijmu svůj úděl jako oběť spojenou s obětí Kristovou a za všechny, kteří mi přijdou na mysl, se budu modlit. Tak budu stále sloužit

svým bližním, nezávisle na tvrdosti mého vězení.

Mohu být podle dnešního evangelia také tím, kdo je vyslán jako učedník. Abych z vězení nosil zprávy ven a z venku zprávy dovnitř. Jen na mém pohledu a podání záleží, co přinesu – budou to zprávy plné naděje a radosti?

Kdo je Jan Křtitel z dnešního evangelia? Pro mě je to každý, kdo stále hledá Krista v maličkostech všedních dnů, za každé situace a v každém stavu. Každý kdo vidí Kristův kříž pohledem na druhého člověka. Adventní doba nás vybízí k novému začátku, je to příprava na narození nové lásky v našich srdcích. Nám všem přeji, abychom pocítili Boží lásku ve svých duších a v nové naději žili Boží království.

Markéta Hamanová

Všemohoucí Bože, očekáváme s vírou slavnost narození tvého Syna a prosíme tě: dej nám svou milost, abychom se mohli radovat z naší spásy a vděčně tě chválit. Skrze tvého Syna...

(Vstupní modlitba)

Pondělí po 3. neděli adventní

Mt 21,23-27

Když přišel Ježíš do chrámu a učil, přistoupili k němu velekněží a starší lidu s otázkou: „Jakou mocí děláš tyto věci? Kdo ti k tomu dal plnou moc?“ Ježíš jim odpověděl: „Také já se vás zeptám na jednu věc. Když mi na ni odpovíte, i já vám řeknu, jakou mocí dělám tyto věci. Odkud byl Janův křest? Z nebe, anebo od lidí?“ Ale oni mezi sebou uvažovali: „Řekneme-li »z nebe«, namítne nám: »Proč jste mu tedy neuvěřili?« Řekneme-li však »od lidí«, musíme se bát lidu, protože všichni pokládají Jana za proroka.“ Odpověděli tedy Ježíšovi: „Nevíme.“ A on jim řekl: „Ani já vám nepovím, jakou mocí tyto věci dělám.“

Na konci prvního čtení je jedno z prvních proroctví o Mesiáši. „Vyjde hvězda z Jakuba, povstane žezlo z Izraele.“ My, když ho vnímáme očima křesťana, tak nám je proroctví jasné a naplněné v konkrétní osobě – v Ježíši. Je podivuhodné a fascinující, že v tolika proroctvích Starého Zákona je Mesiáš předpovídaný. V žádném jiném náboženství není tento prvek předpovědi o Zachránci. Často je tento zachránce vykonstruovaný člověkem. A to je náš problém i dnes. Ve Starém Zákoně však člověk zakouší, že sám Bůh se projevuje a oslovuje člověka.

V evangeliu se setkáváme s neochotou osobního kroku víry a tak posluchačům nepomohou žádné důkazy ani vysvětlování. Odchází tedy s prázdnou.

Toto oslovení člověka Bohem trvá a máme s ním zkušenost. Vyžaduje to otevřenost a ochotu ke spolupráci a také neuzavřít se v nevhodné představě o Bohu.

Když mně bylo asi šestnáct let, začal jsem vycouvávat z kostela. Zřejmě mně nestačila ta dětská víra a představa o Bohu. Pan farář to tehdy zaregistroval a řekl mi onu posvátnou větu: „Pavle, běž jim pomoci zpívat...“ Měl na mysli vznikající skupinu mých vrstevníků, chlapců a děvčat, kteří zpívali při mši svaté a učili se rytmické písně. Mohl jsem se vymluvit, mohl jsem odmítnout. Tenkrát jsem šel mezi ně a našel jsem přijetí, zájem, naučil jsem se v tomto společenství

modlit se vlastními slovy, objevil jsem, že umím zpívat, naučil jsem se hrát na kytaru, stihnul jsem se tam zamilovat, prožil jsem v této skupině mládeže nádherné chvíle společného života, rozhovorů o víře, pomoci ve farnosti, starosti o malé děti, prostě prožil jsem v tomto společenství 6 let nádherné formace a bylo mi jasné, že toto si nemohu nechat pro sebe a Bůh mě tak postupně zval ke kněžství.

Jsem vděčný, že jsem toto prožil a že mohu tuto zkušenost předávat dál ve svém kněžském životě.

Pavel Rousek

Prosíme tě, Bože, slyš naše volání a dej, ať příchod tvého Syna mezi nás osvítí temnoty našeho srdce. Neboť on s tebou v jednotě Ducha svatého...

(Vstupní modlitba)

Úterý po 3. neděli adventní

Mt 21,28-32

Ježíš řekl velekněžím a starším lidu: „Co soudíte o tomto případě: Jeden člověk měl dva syny. Přistoupil k prvnímu a řekl mu: »Synu, jdi dnes pracovat na vinici.« On odpověděl: »Mně se nechce«, ale potom toho litoval, a přece šel. Přistoupil k druhému a řekl totéž. Ten odpověděl: »Ano, pane«, ale nešel. Který z těch dvou vykonal otcovu vůli?“ Odpověděli mu: „Ten první.“ Ježíš jim řekl: „Amen, pravím vám: Celníci a nevěstky vás předcházejí do Božího království. Přišel k vám Jan, aby vám ukázal správnou cestu, ale neuvěřili jste mu. Celníci však a nevěstky mu uvěřili. Vy jste to viděli, a přece ani potom jste se nezměnili a neuvěřili jste mu.“

Ježíš se ve svých podobenstvích často snaží rozvířit vody víry. Jeho nejbližší posluchači jsou nejednou zmateni. Obdobně jako farizeové se prezentují jako poslušní a vzorní, nicméně Ježíš i tak říká, že to nestačí a dává za vzor lidi hledající, osoby na pokraji společnosti. V každém z nás chce probudit cit pro lidskost, pokoru a v neposlední řadě vlastní kritickou sebereflexi.

V charitní práci je možné se setkávat s případy, kdy pracovníci věřící jsou ve stínu těch hledajících. Jako by uvědomění, že jsem věřící, stačilo a nemusel jsem nadále hledat Boží království. Není ojedinělé, že v charitě pracuje více pracovníků, kteří se nehlásí k žádnému náboženství nebo církvi. Každý na to nemusí nahlížet pozitivně, z jiného úhlu pohledu to může být příležitost k bohatému dialogu a vzájemnému obohacení. Ten, kdo v sobě uchovává dar víry, by měl být připraven se o něj podělit s tím, kdo jej hledá.

Zamysleme si i nad různými provokacemi na stranu víry, církve, přemýšlejme nad jejich záměrem, nenechme se vnitřně uchlácholit, že vše co děláme a jak smýšlíme, je správné. Možná si položíme otázku – kdyby se Ježíš narodil dnes, kde by to bylo, z jaké skupiny obyvatel by vzešel, jakými přáteli by se obklopoval. Dnes se možná až romanticky spokojíme s jesličkami a pastýři, ale v prvním letopočtu byli pastýři na okraji společnosti,

osoby, kterými se často opovrhovalo, místo narození bylo symbolem chudoby, odmítání, lhostejnosti. Není však třeba upadat do skepse, právě Kristus svým narozením proměnil chudobu v bohatství, odmítání v přijetí a lhostejnost v pospolitost. Svým učením dal světu návod na cestu, kde se s ním potkáme.

Právě v době Adventu je příležitost otevřít se a přijímat, nesoudit, více naslouchat, toužit po radosti a být v naději.

Jiří Janeček

Milosrdný Bože, tvá láska z nás učinila nové stvoření v Kristu; zůstávej s námi a pomáhej nám zbavit se všeho starého a špatného, abychom byli připraveni na příchod tvého Syna. Neboť on s tebou v jednotě Ducha Svatého...

(Vstupní modlitba)

Středa po 3. neděli adventní

Lk 7,19-23

Jan si zavolal dva ze svých učedníků a poslal je k Ježíšovi se vzkazem: „Ty jsi ten, který má přijít, anebo máme čekat jiného?“ Ti muži přišli k němu a řekli: „Jan Křtitel nás posílá k tobě s otázkou: Ty jsi ten, který má přijít, anebo máme čekat jiného?“ Právě tehdy uzdravil mnoho lidí z nemocí, neduhů a od zlých duchů a mnoha slepým daroval zrak. Odpověděl jim tedy: „Jděte a oznamte Janovi, co jste viděli a slyšeli: slepí vidí, chromí chodí, malomocní jsou očišťováni, hluší slyší, mrtví vstávají, chudým se hlásá radostná zvěst. A blahoslavený, kdo se nade mnou nepohorší!“

Při četbě proroka Izaiáše mě napadá přirovnání našeho lidského času na zemi k běhu dne. Malé děti stojí v realitě někde za rozbřesku na hranici noci a dne, babičky a dědečkové ji tráví v podvečer za soumraku. V době, kdy není ani tma ani světlo. Nebo je snad obojí zároveň? Rozhodně už nejsem dítě a nejsem ještě nijak zvlášť starý, žiju většinu svého života v dualitě, ve dvojnostech. Některé rád mám, některé ne, něco je sladké, něco kyselé, něco temné, něco zářivé, radostné, smutné, černé, bílé, něco přijímám, něco odmítám. Ano, většina mého času je taková. Jsem ale vděčný za okamžiky, kdy moje malé já se někam tiše vytratí a s dětskýma očima či bezeslovnou moudrostí stárí můžu přijímat vše – hvězdnou oblohu i krásný slunečný den. V takových chvílích si opravdu uvědomuju, že jsi Ten, který jsi, že jsi se mnou ve všech věcech, celý můj čas. Ty jsi hybatelem a tvůrcem... Já se možná prostě jen zase učím to, co jsem jako každé malé dítě uměl – s důvěrou přijmout vše, co mi dáváš. Mám štěstí, že můžu pracovat v pardubické Charitě a setkávat se s těmi, kteří to umí lépe než já. Moje kolegyně a kolegové se v terénní zdravotní a pečovatelské službě setkávají většinou se seniory, v domácí hospicové péči s těmi, kteří z tohoto světa odchází. S láskou přijímají každého v jeho jedinečnosti, přijímají svou občas také náročnou a těžkou práci s radostí. Myslím, že znají to tajemství malých dětí, babiček a dědečků, na které dospělí trochu zapomněli – Ty jsi vše.

Jan Lohynský

Když jsem se konečně v pokročilém věku odhodlal a s žádostí o křest zaťukal jednou večer na dveře venkovské fary, myslel jsem, já bláhový, že vím, co mě čeká, že už nějaké ty základy věrouky mám. Netušil jsem, že mě v příštích více než třech letech katechumenátu ten pan farář, co mě s tázavým pohledem otevřel, bací mnohokrát po hlavě mými představami a převrátí mě kapánek život naruby, ještěže jsem tehdy zaťukal.

Je to taková nevýhoda křtu ve věku, kdy už člověk nějaký ten rozum pobral. Říkáte si, tak v sobotu mám tu svátost, to budu od neděle jiným člověkem, možná, že se dokonce i nebe alespoň trochu pootevře, kdopak by to nechtěl, že? Ale kdepak, chyba lávky, ráno po tom pro vás slavném dni zase prší a na oběd se staví tchyně. Musíme se sami kapánek snažit, aby se nám nebesa alespoň trošičku pootevřela, je to marné. Janovi učedníci z našeho Evangelia to měli snadné, pěkně z první ruky se jim dostalo obratem názorné ukázky, jak to doopravdy je. Ale my snad nepotřebujeme dvojnásob pomoci s našimi pochybnostmi, nejružnějšími většími či menšími krizemi víry, nejistotami, našimi věčnými „ale“?

Po čase jsem jel do Lurd, jako dobrovolník. Zaplatíte si dražší dovolenou, abyste mohli celý den dříť, abyste to občas schytali, a pak si ve volném čase můžete stihnout i nějakou svoji modlitbičku, kolem půlnoci už ostatně u jeskyně není tolik lidu. Jestli si ale myslíte, že stejně jako ti učedníci vyslaní Janem uvidíte, jak chromí chodí a slepí vidí, tak to s největší

pravděpodobností asi ne, ale i tak – zvláštní, já si alespoň ničeho nevšiml – moje žena říká, že jsem se z Lurd vrátil jako jiný člověk. Pravdou je, že jsem pak opustil pohodlné zaměstnání a začal se věnovat charitním dobrovolníkům, ani Vám nevím, jak se pak všechno vlastně stalo. Jestli ona nejsou ta nebesa možná vlastně pootevřená pořád, jenom to my, slepí, nevidíme.

S mnoha díky srdečně,

Miloš Lášek

Všemohoucí Bože, vyslyš prosby všech, kdo se připravují na slavnost narození tvého Syna, a pomáhej jim v tomto pozemském životě, aby dosáhli věčné odměny v nebi. Skrze tvého Syna...

(Vstupní modlitba)

Čtvrtek po 3. neděli adventní

Lk 7,24-30

Když Janovi poslové odešli, začal Ježíš mluvit k zástupům o Janovi: „Co jste vyšli na poušť vidět? Snad rákos zmítaný větrem? Nebo co jste vyšli vidět? Člověka oblečeného do jemných šatů? Ti, kdo nosí skvělé šaty a žijí v přepychu, jsou přece v královských palácích. Co jste tedy vyšli vidět? Proroka? Ano, říkám vám, víc než proroka. To je ten, o němž je psáno: »Já posílám svého posla před tvou tváří, aby připravil cestu před tebou.« Říkám vám: Mezi narozenými ze ženy není nikdo větší než Jan. Ale i ten nejmenší v Božím království je větší než on.“ Všechnen lid, který mu naslouchal, ba i celníci, dali Bohu za pravdu tím, že přijali Janův křest. Farizeové a znalci Zákona však pohrdli úmyslem, který Bůh s nimi měl, a nedali se od něho pokřtít.

Pán Ježíš vyzdvihuje Jana Křtitele. Připomíná, co je o něm v Písmu psáno. Mluví o jeho poslání, záměru či plánu, který s ním Bůh má. A Jan Křtitel své poslání plní na jedničku, prostě na sto procent.

Uvědomila jsem si, že nějak podobně je to i s námi v Charitě. Také my máme od Boha nějaké poslání. Někteří přímo v kontaktu s potřebnými – zdravotní sestry, pečovatelky, sociální pracovnice atd., jiní nepřímým, že v Charitě děláme zázemí – ředitelé, ekonomové, účetní, administrativní pracovníci. Každého úkol v Charitě, nebo i v životě, je nezastupitelný. Kdybychom začali dělat něco jiného, naše práce by chyběla. Přirovnala bych to ke kamínku v krásné mozaice, který by nebyl na svém místě.

Zkusme se tedy v těchto dnech zamyslet nad svým posláním a naplňovat ho opravdu pozitivně a naplno. Někdy by se nám mohlo zdát potřebnější pomáhat uprchlíkům nebo někde blíže potřebným, ale naše poslání je pracovat na projektech či v administrativě, aby kolegové mohli dělat práci v terénu s potřebnými. U některých to může být i opačně, že by si od těch potřebných docela odpočinuli někde v kanceláři. Je to ale velké pokušení. Neusilujme o to, co by se nám momentálně líbilo nebo kde bychom byli více „vidět“, ale o to, co je naším úkolem.

Pokud se budeme držet svého úkolu v práci, rodině, farnosti, společenství a budeme tím

kamínkem v mozaice, který máme zaplnit, pak budeme proroky této doby a Ježíš jednoho dne i o nás řekne pochvalná slova. A nejen to, budeme-li vytrvalí, náš život bude přitažlivý pro ostatní a budou se nás ptát, jak to děláme – stejně tak, jako chodili na poušť za Janem Křtitelem. Pak budeme moci vydat svědectví o své víře a možná i některým pomoci přiblížit se k Bohu.

Dívejme se na Jana Křtitele a snažme se inspirovat Jeho životem.

Marie Seidlová

Bože, ztratili jsme tvé přátelství a skličuje nás vědomí viny; vyslyš naše prosby a naplň nás radostí z příchodu našeho Spasitele. Neboť on s tebou v jednotě Ducha Svatého...

(Vstupní modlitba)

Pátek po 3. neděli adventní

Jan 5,33-36

Ježíš řekl Židům: „Vy jste poslali k Janovi a on vydal svědectví pravdě. Já však nepřijímám svědectví od člověka, ale toto říkám, abyste byli spaseni. Jan byl lampa hořící a svítící, a vám se zachtělo jen na chvíli radovat se z jejího světla. Já však mám svědectví větší než Janovo: totiž skutky, které mi dal Otec, abych je vykonal. Právě ty skutky, které konám, svědčí pro mne, že mě Otec poslal.“

Pán Ježíš nám dává jasný příklad, jak bychom měli nakládat se svým časem zde na zemi. Učí nás, jak bychom se měli chovat k sobě navzájem. V dnešním výňatku z Janova evangelia

Pán Ježíš hovoří o skutcích, které mu Otec dal, aby je vykonal. Těmito skutky měl na mysli své poslání přinést člověku spásu, zjevit Boží plán. I my máme ve svém životě Bohem připravené skutky, určité poslání, které můžeme naplňovat. Oním posláním může být vykonat na zemi nějaké dobro. Například tím, že budeme mít zájem o druhé lidi, pomáhat jim a projevovat jim tak lásku. Tento přístup k životu je podstatou křesťanské instituce zvané Charita, měl by však být rovněž základním principem mezilidských vztahů. Ke konání dobrých skutků máme nepřeberné množství příležitostí, jde však o to je rozpoznat a správně využít. Nemusí jít jen o velké činy, které by se zapsaly do historie, konat dobro můžeme každý den, kdykoliv jsme v kontaktu s druhými. Důležité je přestat upřednostňovat své potřeby a zájmy, potlačit svůj individualismus a být více vnímaví vůči našemu okolí.

Doba adventní je pro nás pozváním, výzvou, abychom se častěji obraceli do svého nitra. Využijme toho, abychom si při tom kladli otázku, zda si ve svém životě příliš často nenecháváme ujít příležitosti konat dobro. Třeba kvůli naší pohodlnosti, lhostejnosti a sebestřednosti. Usilujme o to, abychom byli pro druhé (slovy dnešního evangelia) lampou, světlem. O to, abychom se nenechali pohltit temnotou sobectví, nelásky a individualismu. Na první pohled se může zdát, že nás pomoc druhým bude něco stát, že možná kvůli ní „zchudneme“, opak je však pravdou. Když konáme dobro pro druhé, dostaneme nakonec my

sami (pro někoho možná překvapivě) mnohem více nazpátek. Nikoliv finančně či materiálně, ale v duchovní rovině.

Martin Weisbauer

Všemohoucí Bože, toužebně očekáváme příchod tvého jednorozeného Syna; pomáhej nám svou milostí, abychom se připravili na setkání s ním, provázej nás v životě pozemském a doved' nás do života věčného. Prosíme o to skrze tvého Syna...

(Vstupní modlitba)

17. prosince

Mt 1,1-17

Rodokmen Ježíše Krista, syna Davidova, syna Abraháмова. Abrahám byl otec Izákův, Izák otec Jakubův, Jakub otec Judy a jeho bratří. Juda byl otec Fáresa a Záry – jejich (matka) byla Tamar. Fáres byl otec Chesronův, Chesron otec Aramův, Aram otec Aminadabův, Aminadab otec Násónův, Násón otec Salmónův, Salmón otec Boazův – jeho (matka) byla Rachab. Boaz byl otec Obédův – jeho (matka) byla Rúť. Obéd byl otec Jesseův, Jesse otec krále Davida. David byl otec Šalomounův – jeho (matka) byla žena Uriášova. Šalomoun byl otec Rechabeamův, Rechabeam otec Abijáhův, Abijáh otec Asafův, Asaf otec Josafatův, Josafat otec Jorámův, Jorám otec Uzijáhův, Uzijáh otec Jotamův, Jotam otec Achazův, Achaz otec Ezechiášův, Ezechiáš otec Manasesův, Manases otec Ámonův, Ámon otec Jošijáhův,

Jošijáh otec Jechonjáhův a jeho bratří za babylónského vyhnanství. Po babylónském vyhnanství Jechonjáh byl otec Šealtielův, Šealtiel byl otec Zorobábelův, Zorobábel byl otec Abiudův, Abiud Eliakimův, Eliakim Azórův, Azór Sádókův, Sádók Achimův, Achim Eliudův, Eliud Eleazarův, Eleazar Matanův, Matan Jakubův, Jakub byl otec Josefa, muže Marie, z které se narodil Ježíš, nazývaný Kristus. Dohromady je to tedy od Abraháma po Davida čtrnáct členů rodokmenu, od Davida až po babylónské vyhnanství čtrnáct a od babylónského vyhnanství až ke Kristu čtrnáct.

Dnes má svátek můj manžel. Tato okolnost mi poskytla klíč k dnešním textům. Před více než třiceti lety jsem si totiž nevzala jen svého muže, ale vstoupila jsem do příběhu celé jeho rodiny. Jedním z jejich nejinspirativnějších členů byla babička Eva, vzor vši laskavosti, která se řídila heslem, že „nelze-li na druhém nic pochválit, je nutné ocenit alespoň to, že mu nevržou dveře“. Tato nestorka rodu byla pro mladší generace, krom nesporných osobnostních kvalit, i studnicí příběhů z historie rodiny. Všichni jsme vydrželi hodiny naslouchat jejímu vyprávění o všech těch Násoncích, Obédech, Jotamech a Ámonech i Zorobábelech našeho rodu. Díky tomu v nás rostlo vědomí kontinuity a často i pochopení toho, jak děje minulé ovlivnily naše povahy a konání. Spolu s tím rostla i schopnost přijetí rozmanitosti a porozumění. Je to jeden z důvodů, proč bychom měli

dopřát sobě a svým dětem kontakt s prarodiči a s rodovou historií. Najdeme-li v rodokmenu nějaké na ctnosti chudé osoby, nelekejme se toho. Vždyť i genealogie samotného Ježíše Krista zahrnuje osoby ne vždy nejlepších povah a vzorných životů.

Za sedm dní přijdou Vánoce, období, kdy téma rodiny a vztahů nabývá na síle. Někdy mají daleko k idyle. Možná i my jsme někdy zažili „pěkně vypečený“ Štědrý den, přikořeněný hořícím stromečkem, neuspokojeným očekáváním, spěchem na půlnoční nebo na pohotovost. Ale zdá se, že s tím Bůh počítá. Počítá s naší nedokonalostí. Nepřekážela Mu v rodokmenu vlastního Syna. Nevadí, že se nám všechno nedaří tady a hned. Důležité je nerezignovat a znovu se zaměřit na cíl, na Krista.

Oba dnešní úryvky vrcholí v poukázání na toho, který přijde na konec. Občas slyšíme vzdech nad tím, kam ten svět spěje. Nám však dnešní čtení jasně říká, že svět spěje k Němu. Dívejme se tedy do budoucnosti s Nadějí.

Věra Dvořáková

Bože, ty jsi náš stvořitel a vykupitel, tvé věčné Slovo se stalo v lůně Panny Marie člověkem, tvůj Syn se stal jedním z nás a má účast na našem lidském životě; dej, ať my máme účast na jeho božství. Neboť on s tebou v jednotě Ducha svatého...

(Vstupní modlitba)

4. neděle adventní, cyklus A

Mt 1,18-24

S narozením Ježíše Krista to bylo takto: Jeho matka Maria byla zasnoubena s Josefem. Ale dříve než spolu začali bydlet, ukázalo se, že počala z Ducha svatého. Protože její muž Josef byl spravedlivý a nechtěl ji vydat pohaně, rozhodl se tajně se s ní rozejít. Když už to chtěl udělat, zjevil se mu ve snu anděl Páně a řekl: „Josefe, synu Davidův, neboj se k sobě vzít svou manželku Marii. Vždyť dítě, které počala, je z Ducha svatého. Porodí syna a dáš mu jméno Ježíš; on totiž spasí svůj lid od hříchů.“ To všechno se stalo, aby se naplnilo, co řekl Pán ústy proroků: »Hle, panna počne a porodí syna a dají mu jméno Emanuel,« to znamená »Bůh s námi«. Když se Josef probudil ze spánku, udělal, jak mu anděl Páně přikázal: vzal svou ženu k sobě.

Z evangelia čtvrté neděle adventní nám jasně vystupuje postava velkého muže, muže víry – sv. Josefa. Co v těch okamžicích, o kterých evangelium hovoří, musel prožívat? Zklamání, bolest, smutek. Všechno je jinak, jinak, než jsem si to představoval. Bože, to snad ne! Takhle jsem to nechtěl. Co teď, co si počnu? Znáte tyhle otázky? Já ano, kolikrát už jsem v něčem takovém stál, kdy Bůh promluvil do mého života a bylo to jinak, než jsem si představoval. Tady mi vždy pomohlo slyšet to, co uslyšel sv. Josef. **Neboj se.** Jenomže ono se to řekne, neboj se. I v tom člověk musí růst.

Nemohu si nevzpomenout na událost, ke které došlo krátce před mým nástupem do kněžského semináře. Asi týden před začátkem školního roku jsem byl zraněn při nehodě autobusu. V jednom okamžiku bylo všechno jinak. Proražená pánev a já ležel na traumatologickém oddělení s otázkou, jestli budu moci ještě normálně chodit a také, co studia? Jak to bude? Pane Bože, odešel jsem ze zaměstnání ve 33 letech a všechno jsem vsadil na Tebe a teď tohle. Co se mnou bude? Bůh si to nepřejí. Těžká zkouška mé víry a důvěry, ve které mne však Bůh nenechal osamocенého. Promluvil ke mně skrze kněze, P. Jiřího Heblta, který v té době působil v mé farnosti. Říkal: „Neboj se, všechno napomáhá k dobrému těm, kteří milují Hospodina.“ To byla silná slova, která se do puntíku naplnila. A já si to mohl krůček

za krůčkem osahávat a ujišťovat se o tom, že Bůh mne neopustil, jen mne postavil do zvláštní situace. Přijmeš mne i takto? Neboj se. A já ho přijal, i když jsem do toho pomalu vrůstal. Pochopil jsem, že se mi Ježíš dává poznat jiným způsobem, v utrpení, překážkách těžkostech, ale také jsem mohl v tom všem zakoušet jeho věrnost. Nakonec jsem se stal jáhnem ještě během studií a všechno dohnal. To do té doby nebylo obvyklé. Pán mne mnohému naučil. Zbavovat se strachu vystoupit před druhými, více mu důvěřovat a za to jsem vděčný.

Ano, stejně jako u sv. Josefa, Bůh vstoupil do mého života jinak, než bych si přál, ale já mohl díky tomu více poznat Ježíše Krista a mnohému se naučit. Stálo to za to. Proto Vám všem chci říci, nebojte se a přijměte Ježíše, On Vás nezklame!

Milan Romportl

Prosíme tě, Bože, vlej nám do duše svou milost, abychom stále hlouběji prožívali tajemství našeho vykoupení: a dej, ať nás všechny, kteří jsme z andělova zvěstování poznali, že se tvůj Syn stal člověkem, jeho umučení a kříž přivede ke slávě vzkříšení. Neboť on s tebou v jednotě Ducha Svatého...

(Vstupní modlitba)

19. prosince

Lk 1,5-25

Za dnů judského krále Heroda žil jeden kněz z Abiášovy kněžské třídy; jmenoval se Zachariáš. Jeho manželka pocházela z Árónova rodu a jmenovala se Alžběta. Oba byli spravedliví před Bohem a žili bezúhonně podle všech přikázání a nařízení Páně. Neměli však děti, protože Alžběta byla neplodná a oba již byli pokročilého věku. Když jednou byla na řadě jeho třída a on vykonával před Bohem kněžskou službu, padl na něj podle kněžského řádu los, aby vešel do chrámu Páně a obětoval kadidlo. Celé množství lidu se modlilo venku v hodinu té oběti. Tu se mu zjevil anděl Páně stojící po pravé straně kadidlového oltáře. Když ho Zachariáš uviděl, lekl se a padla na něj bázeň. Anděl mu však řekl: „Neboj se,

Zachariáš, neboť tvá modlitba je vyslyšena; tvoje žena Alžběta ti porodí syna a dáš mu jméno Jan. Budeš mít radost a veselí a mnozí se budou radovat z jeho narození. Bude veliký před Pánem, víno ani jiný opojný nápoj nebude pít, bude plný Ducha svatého už od mateřského lůna a mnoho izraelských synů obrátí k Pánu, jejich Bohu. Půjde před ním v duchu a moci Eliášově, aby obrátil srdce otců k dětem, neposlušné k smýšlení spravedlivých a připravil Pánu ochotný lid.“ Zachariáš řekl andělovi: „Podle čeho to poznám? Vždyť já jsem stařec a (také) moje žena je v pokročilém věku.“ Anděl mu odpověděl: „Já jsem Gabriel. Stojím před Bohem a byl jsem poslán, abych k tobě mluvil a sdělil ti tuto radostnou zvěst. Teď však zůstaneš bez řeči a nebudeš moci promluvit až do dne, kdy se to stane, protože jsi neuvěřil mým slovům, která se naplní ve svůj čas.“ Lid čekal na Zachariáše a divil se, že se v chrámě zdržuje tak dlouho. Když pak vyšel a nemohl k nim promluvit, poznali, že měl v chrámě vidění. Dával jim znamení a zůstal němý. Když se skončily dny jeho služby, vrátil se domů. Po těch dnech jeho žena Alžběta počala, ale tajila se po pět měsíců. Říkala si: „To mi učinil Pán, když mě milostivě zbavil pohanění před lidmi.“

Když čtu texty pro tento den, tak si promítám svůj vlastní životní příběh, hodně se mne osobně dotýkají. V obou jsou zmiňovány ženy,

údajně neplodné, pokročilého věku. Kdysi mi jeden člověk řekl, prý budu mít 2 nebo 3 děti, první kolem třicítky.

Po uzavření manželství dítě pořád nepřicházelo, přesto jsem byla trpělivá, čas od času jsem si vzpomněla na tu „předpověď“. První syn Ondra se nám narodil krátce před tou třicítkou přímo na Štědrý den. Bylo to pro nás velké poselství, jelikož oba s manželem jsme se z různých životních křížovatek postupně vraceli spolu ke Kristu. S radostí jsem zpívala „Nám, nám narodil se!“

Postupně jsme přijali syny Tadeáše a Mariána. Opět jsme vnímali, jak nás Bůh obdarovává právě skrze děti, i když to třetí jsme neplánovali. Přesto právě skrze Mariánka se nám dal poznat nejsilněji, vnímali jsme ho skutečně jako živého Krista mezi námi, trpícího, ale přinášejícího naději ve vzkříšení. Skrze něj jsem poznala, že **„matka je největší charita“**.

Ač byl Mariánek s námi pouze 19 měsíců, zanechal hlubokou stopu – v nás i kolem nás. Dnes je patronem Domova pro matky s dětmi v Hradci Králové, který přes 20 let pomáhá osamělým matkám/otcům s dětmi, inspiroval mne k založení Střediska rané péče Sluníčko. Dal mně i manželovi zakusit podstatu charity, kterou se snažíme žít v instituci nesoucí stejný název (Petr je 26 let terénním pracovníkem s lidmi bez domova), mně přinesl poznání, co Charita znamená pro potřebné. Narodil se nám totiž krátce po mém vstupu do Oblastní charity Hradec Králové, jeho příchod nás zaskočil. Řekla

jsem Bohu, „ano, já jdu“ a najednou se hlásí na svět dítě. Dnes by mu bylo 24 let.

Ano, je mi to líto, že tady není, přesto jsem vděčna, že byl alespoň určitý čas mezi námi. Díky za to, co nás naučil, co jsme směli skrze něj poznat. Díky za vše, co mi učinil Pán!

Anna Maclová

Bože, tys nám poslal svého Syna, narozeného z Panny Marie, a jeho příchodem zazářilo světu světlo tvé slávy; pomáhej nám, abychom slavili toto tajemství vedeni světlem víry a s opravdovou zbožností. Prosíme o to skrze tvého Syna...

(Vstupní modlitba)

20. prosince

Lk 1,26-38

Anděl Gabriel byl poslán od Boha do galilejského města, které se jmenuje Nazaret, k panně zasnoubené s mužem jménem Josef z Davidova rodu a ta panna se jmenovala Maria. Anděl k ní vešel a řekl: „Buď zdráva, milosrdná! Pán s tebou!“ Když to slyšela, ulekla se a uvažovala, co má ten pozdrav znamenat. Anděl jí řekl: „Neboj se, Maria, neboť jsi našla milost u Boha. Počneš a porodíš syna a dáš mu jméno Ježíš. Bude veliký a bude nazván Synem Nejvyššího. Pán Bůh mu dá trůn jeho předka Davida, bude kralovat nad Jakubovým rodem navěky a jeho království nebude mít konce.“ Maria řekla andělovi: „Jak se to stane? Vždyť muže nepoznávám.“ Anděl jí odpověděl: „Duch svatý sestoupí na tebe a moc Nejvyššího tě zastíní. Proto také dítě bude nazváno svaté, Syn Boží. I tvoje příbuzná Alžběta počala ve svém stáří syna a je

už v šestém měsíci, ačkoli byla považována za neplodnou. Vždyť u Boha není nic nemožného.“ Maria řekla: „Jsem služebnice Páně: ať se mi stane podle tvého slova.“ A anděl od ní odešel.

V roce 2008 jsem jako dobrovolník Charity ČR působil v mongolském Ulánbátaru. Měl jsem možnost navštěvovat misijní sirotčinec Verbist Care Center, ve kterém se sestry misionářky plně a s láskou věnují potřebným opuštěným dětem. Příkladná péče o tyto děti mne velice zasáhla. Nemohl jsem nečinně přihlížet jen se slovy: sestry děláte to dobře, ale chtěl jsem se aktivně účastnit jejich díla. Ve svém nitru jsem se rozhodl, že musím nějakým způsobem pomoci, i když zatím nevím přesně jak. Sestře Lucile jsem dal své slovo, že se pokusím po návratu do České republiky získat nějaké dárce a prostředky na rekonstrukci hygienického zázemí – toalet a sprch.

Také jsem si přál, aby pomoc byla dlouhodobá, udržitelná a podporovala dobré vztahy společenství dárců a obdarovaných, to vše jsem svěřil Bohu. Po nějakém čase přišla myšlenka benefice – výroba a prodej adventních věnců. Této benefici se daří a již daleko přesáhla můj původní úmysl i místo realizace.

V naší pardubické charitě ji s úspěchem organizujeme 12 let. Do akce se zapojují dobrovolníci z řad široké veřejnosti a nad rámec

svých pracovních povinností také kolegyně a kolegové charitní zaměstnanci. Při práci na společném díle se zde setkávají lidé věřící a nevěřící a prostřednictvím symbolu adventní doby, ve které s nadějí očekáváme naplnění předpovědi z dnešního čtení, pomáhají potřebným.

Je pro mě důležité mít na paměti, že v postoji Panny Marie „Hle jsem služebnice Páně; staň se mi podle tvého slova“, může být naše pomoc opravdu úspěšná.

Vojtěch Gottwald

Bože, tvé věčné Slovo se při andělově zvěstování stalo v lůně neposkvrněné Panny člověkem, a ona ho s pokorou přijala, stala se jeho příbytkem a byla naplněna světlem Ducha svatého; pomáhej nám, abychom i my pokorně přijímali a plnili tvou vůli. Prosíme o to skrze tvého Syna...

(Vstupní modlitba)

21. prosince

Lk 1,39-45

Maria se vydala na cestu a spěchala do jednoho judského města v horách. Vešla do Zachariášova domu a pozdravila Alžbětu. Jakmile Alžběta uslyšela Mariin pozdrav, dítě se radostně pohnulo v jejím lůně. Alžběta byla naplněna Duchem svatým a zvolala mocným hlasem: „Požehnaná tys mezi ženami a požehnaný plod života tvého! Jak jsem si zasloužila, že matka mého Pána přišla ke mně? Vždyť jakmile zazněl tvůj pozdrav v mých uších, dítě se živě a radostně pohnulo v mém lůně! Blahoslavená, která jsi uvěřila, že se splní to, co ti bylo řečeno od Pána!“

V dnešním evangeliu se hovoří o setkání Alžběty s Marií. Uviděly se, pozdravily, možná se obejmuly. A pak začaly mluvit. Ne o počasí nebo o tom, jak to že je jedna nebo druhá těhotná, i když to tedy muselo být téma – jedna svobodná a jedna staršího věku. Ty dvě si navzájem začaly žehnat a vebily Boha. Obě v nečekané situaci s problémy, které to přináší.

I my jsme dnes také vyzváni k tomu, abychom **žehnali a chválili Pána**.

Nedávno jsem se zúčastnila konference Otcovo srdce. Byli jsme vyzváni k tomu, abychom šli za druhými a požádali je, aby nám **požehnali**. Aby nám požehnali v tom, v čem jsou oni obdarovaní, v čem jsou dobří. Vlastně v tom, co bychom sami chtěli mít, co bychom chtěli umět. Několik lidí za mnou přišlo požádat o požehnání, aby měli odvahu pro vedení chval a zpěv. Několik přišlo pro požehnání, aby měli sílu se starat o své blízké. Já naopak šla k několika lidem, požádat o dar trpělivosti, radosti a lásky, a finančně zajištěné požádala o požehnání v této oblasti. Byla to zajímavá zkušenost, pokorné přiznání: v tomto potřebuji modlitbu, podporu. A to, že mi v tom ten druhý požehnal, že mi to přál, to je velká věc.

Možná už teď před Vánoci padáte únavou a nevíte, co ještě stihnout, aby vše bylo dokonalé. Dejte druhým dárek: žehnejte jim. Aby se jim dařilo, třeba i lépe než vám. Aby byli zdraví, i když sami třeba zdraví moc nejste.

Požehnat, aby byli finančně zajištěni. A když nemůžeme žehnat, prosím, neproklínejme; omezme zlá slova o druhých, hodnocení, posuzování.

Na druhém místě jsme vyzváni k tomu, abychom **chválili Pána**. To je jedna z modliteb, která nás odvádí od našich problémů a starostí. Která zvedne náš zrak od smutku a tmy k radosti a Světlu. Někde jsem slyšela: Neříkejme našemu Bohu, jaké máme velké starosti, ale našim starostem, jak velkého máme Boha.

Miroslava Kopecká

Bože, ty nám dáváš poznat, že tvůj jednorozený Syn přišel na tento svět a stal se jedním z nás; vyslyš naše prosby a dej, ať se naše radost ze spojení s ním dovrší, až přijde ve své slávě. Neboť on s tebou v jednotě Ducha svatého...

(Vstupní modlitba)

22. prosince

Lk 1,46-56

Maria řekla: „Velebí má duše Hospodina a můj duch jásá v Bohu, mém spasiteli, neboť shlédl na svou nepatrnou služebnici. Od této chvíle mě budou blahoslavít všechna pokolení, že mi učinil veliké věci ten, který je mocný. Jeho jméno je svaté a jeho milosrdenství (trvá) od pokolení do pokolení k těm, kdo se ho bojí. Mocně zasáhl svým ramenem, rozptýlil ty, kdo v srdci smýšlejí pyšně. Mocně sesadil z trůnu a ponížené povýšil, hladové nasýtil dobrými věcmi a bohaté propustil s prázdnou. Ujal se svého služebníka Izraele, pamatoval na své milosrdenství, jak slíbil našim předkům, Abrahámovi a jeho potomkům navěky.“ Maria zůstala u Alžběty asi tři měsíce a pak se vrátila domů.

Velebí má duše Hospodina

Setkání.

Setkání dvou žen, které řekly Životu ano a jejich duše jásají.

Setkání naplněné radostí a pokojem.

I dítě v lůně se radostí pohnulo.

Během posledního týdne před Vánocemi toho chceme hodně stihnout. Ještě poslední dárky, ještě cukroví, ještě...

Nadýchněme do sebe atmosféru setkání Marie a Alžběty, nechejme v sobě rozeznít jejich chválu. A vzpomeňme si na to při našich setkáních s kolegy, známými, příbuznými, i neznámými.

On nás stále provází a chce každé naše setkání naplnit svým Duchem Lásky.

Zdenka Kumstýřová

Milosrdný Bože, tys nás neopustil, ani když jsme zhřešili, nenechals nás napospas smrti, ale poslals k naší spáse svého jediného Syna; shlédni na nás, a když s vírou a zbožností vyznáváme, že se stal člověkem, dej, ať žijeme ve stálém spojení s ním. Neboť on s tebou v jednotě Ducha Svatého...

(Vstupní modlitba)

23. prosince

Lk 1,57-66

Alžbětě se naplnil čas a přišla její hodina: narodil se jí syn. Když její sousedé a příbuzní uslyšeli, že jí Pán prokázal velikou milost, radovali se s ní. Osmého dne přišli obřezat dítě a chtěli mu dát po jeho otci jméno Zachariáš. Jeho matka na to řekla: „Ne, ale bude se jmenovat Jan!“ Namítli jí: „Tak se nikdo z tvého příbuzenstva nejmenuje.“ Posunky naznačovali jeho otci, jaké by mu chtěl dát jméno. On si vyžádal tabulku a napsal: „Jeho jméno je Jan.“ Všichni se tomu podivili. Ihned se mu uvolnila ústa i jazyk a on mluvil a chválil Boha. Všechny jejich sousedů se zmocnila bázeň a po celém judském pohoří se mluvilo o všech těch událostech. Všichni, kdo to uslyšeli, uvažovali o tom v srdci a ptali se: „Co asi z toho dítěte bude? Vždyť ruka Páně byla s ním!“

Zachariáš a Alžběta toužili po dítěti, prosili Boha o zázrak. Bůh jejich modlitby vyslyšel. „Čím toto dítě bude?“ A ruka Hospodinova byla s ním.

V azylovém domě pro matky s dětmi sdílíme s ženami obavu opačnou. Děťmi obdarované jsou, ale žijí v obavách, že o ně přijdou, budou jim odebrané. Ženy, jejichž výbavou je zklamání, strach z násilí, nejistota, nepřijetí, ztráta střechy nad hlavou. Paralela s evangelijským textem v paradoxu skutečností absence mateřské zkušenosti, touhy po dítěti, oproti reálné hrozbě ztráty dítěte již narozeného. Bolest, která přichází v obou skutečnostech. Nesudme, která více bolí... Azylový dům nabízí prostor bezpečí, zázemí a přijetí. S příležitostí nasytit tělo, duši a ducha. Posunout se na životní Cestě, na Pouti, která nemá ve společnosti pro mnohé stejnou startovací čáru. Příběh maminky Evy, která sama jako dítě vyrůstala v dětském domově, je toho příkladem. Eva ve svých dvaceti letech toužila po dítěti. Přála si naplnit sen, dopřát svým dětem zázemí domova, které sama nepoznala. Volba partnera, poslěze otce dítěte, nebyla šťastná. Stal se drogově závislým a za trestnou činnost byl odsouzen. Eva zůstala na vše sama, bez podpory partnera a širší rodiny. Osamocená v těžké životní situaci nedokázala najít bezpečné zázemí pro sebe a své dítě. Neodvratně nastala situace, kdy Evě bylo dítě odebrané. Byť jako matka, přišla do azylového domu s prázdnou náručí.

Trpěla, strádala. Porodila, ale matkou nebyla. Jak bylo Alžbětě? Jak bylo Evě? I v životě Evy měl zázrak svoje místo. Se svým miminkem se po několika týdnech opět shledala. Křtem svým i dítěte vstoupila vědomě na Cestu Lásky, která nesoudí a je bez podmínek. Příčina a důsledek jsou jmenovatelem pro těžké životní příběhy našich klientů, zejména těch nejmenších. A pro nás výzvou, budme La-Vi-Nou. Láskou, vírou a nadějí pro Alžběty a Zachariáše dnešní doby...

Zdeňka Koutníková

Všemohoucí, věčný Bože, tvůj Syn přijal tělo z Panny Marie a byl nám podobný ve všem kromě hříchu; připravujeme se oslavit jeho narození a prosíme tě: dej, ať nám otevře prameny tvého milosrdenství. Neboť on s tebou v jednotě Ducha svatého...

(Vstupní modlitba)

24. prosince

při ranní mši svaté

Lk 1,67-79

Janův otec Zachariáš byl naplněn Duchem svatým a pronesl tato prorocká slova: „Pochválen buď Hospodin, Bůh Izraele, neboť navštívil a vykoupil svůj lid! Vzbudil nám mocného spasitele z rodu svého služebníka Davida, jak slíbil od pradávna ústy svých svatých proroků; zachránil nás od nepřátel, z rukou všech, kdo nás nenávidí. Slitoval se nad našimi otci, rozpomnul se na svou svatou smlouvu, na přísahu, kterou se zavázal našemu otci Abrahámovi: že nám dopřeje, abychom mu beze strachu a vysvobození z rukou nepřátel zbožně a spravedlivě sloužili po všechny dny svého života. A ty, dítě, budeš prorokem Nejvyššího, neboť půjdeš před Pánem připravit mu cestu, dát jeho lidu poznání spásy v odpuštění hříchů z milosrdné

lásky našeho Boha, s kterou nás navštívil ten, který vychází z výsosti, aby zazářil těm, kdo žijí v temnotě a v stínu smrti, a uvedl naše kroky na cestu pokoje.“

Je 24. prosince. Snad máte nakoupeny dárky i vše na sváteční stůl, zvládli jste vánoční besídky a večírky. Dnes vše vyvrcholí. Jen ještě: Vymyslet kázání na maraton „půlnočních“ – jste-li kněz. Dokončit předvánoční úklid a výzdobu, nachystat mísy cukroví a ovoce a slavnostní večeri – jste-li ten, na kom leží chod domácnosti. Přežít vánoční běsnění rodičů a manželky – jste-li ten, kdo nechápe nutnost mít vše vygruntované a perfektně nachystané. Zvládnout dnešek, kdy na Vás obzvlášť dolehne samota – jste-li ten, kdo je sám. Zvládnout pracovní směnu – jste-li ten, kdo dnes pracuje. A přečíst dnešní biblická čtení!

Král David už sídlí ve svém domě, Hospodin mu dopřál klid. Není právě klid to, co je dnes třeba nejvíce? Co můžu pro sebe i své bližní udělat víc, než jim dát klid. Ne hromadu dárků a jídla, ale klid, pokoj, pohodu. David chce Hospodinu vybudovat dům. A Hospodin? Připomíná mu, že doposud nikdy nesídlil v domě, ale přecházel s Izraelci. Vzal ho z pastvin od stáda. Byl s ním, ať šel kamkoli. Bude to Hospodin, kdo vybuduje dům Davidovi, ne naopak. Ještě nepřišel čas na dům pro Hospodina. Ten vybuduje

až jeho syn. Teprve pak bude upevněn jeho
dům i království.

Chvalozpěv Zachariášův. Narození Jana Křti-
tele? Ne, nespěchat. Všechno má svůj čas.
Stále je to Hospodin, Bůh Izraele, který
„navštívil a vykoupil svůj lid“. Je to Hospodin,
kdo nám „vzbudil mocného spasitele“. Kolik
času uplynulo od dob Davida? Hodně nebo
málo? Hospodin na svou smlouvu pamatu-
je. Nejen na tu s Davidem, ale i na tu s Ab-
rahamem. Na nás je, abychom ho ctili „po
všechny dny svého života“. Je to hodně nebo
málo? Nyní tedy Jan Křtitel. Narodil se a Za-
chariáš velebí Hospodina. Přijde čas, kdy se
narodí i Ježíš. A pak musí oba vyrůst, za-
čít kázat, oslavit Boha svým životem i svou
smrtí. Všechno má svůj čas...

Ilona Fricová

Prosíme tě, Pane Ježíši, pospěš a neprodlé-
vej, ať tvůj příchod posilní a povzbudí všech-
ny, kdo plně důvěřují v tvou lásku. Neboť ty
žiješ a kraluješ s Bohem Otcem v jednotě...

(Vstupní modlitba)

Autoři příspěvků:

Dagmar Arnotová, Oblastní charita
Havlíčkův Brod, Astra – denní centrum pro
seniory v Humpolci

Ing. Bc. Ivana Blehová, Oblastní charita
Chrudim, fundraiserka a koordinátorka
dobrovolníků

Jiří Coufal, Oblastní charita Polička,
dobrovolník

Bc. Věra Dvořáková, Farní charita Litomyšl,
ředitelka

Ing. Bc. Štěpánka Dvořáková, Oblastní
charita Polička, později Farní charita
Litomyšl, bývalá dlouholetá pracovnice

Mgr. Jana Flídrová, Oblastní charita
Polička, vedoucí Občanské poradny
a Nízkoprahového denního centra

Mgr. Ilona Fricová, Oblastní charita
Pardubice, zástupce ředitele, referent pro
vyúčtování zdravotní péče

s. Gabriela Gorčáková, DKL, Diecézní
katolická charita Hradec Králové, metodička,
koordinátorka sociálních projektů DCHHK

Vojtěch Gottwald, Oblastní charita Pardubice,
fundraiser

Markéta Hamanová, Oblastní charita Dvůr
Králové, koordinátorka Tříkrálové sbírky

Bc. Jiří Janeček, Oblastní charita Rychnov nad
Kněžnou, ředitel

Mgr. Miroslava Kopecká, DiS., Oblastní charita
Ústí nad Orlicí, vedoucí STD Miriam

Zdeňka Koutníková, Oblastní charita Hradec Králové, vedoucí Domova pro matky s dětmi
s. Blanka Krajčíková ISMM, Oblastní charita Dvůr Králové

Ing. Mgr. Zdenka Kumstýřová, Charita Přelouč, ředitelka

Mgr. Miloš Lášek, Oblastní charita Pardubice, koordinátor dobrovolníků

Bc. Jan Lohynský, Oblastní charita Pardubice, PR pracovník

Ing. Anna Maclová, Diecézní katolická charita Hradec Králové, ředitelka

Ing. Marie Malá, Oblastní charita Ústí nad Orlicí, ředitelka

Ing. Michal Nesvadba, Oblastní charita Trutnov, jáhen, charitní kaplan, duchovní

RNDr. Robert Otruba, Oblastní charita Kutná Hora, ředitel

Mgr. Milan Romportl, Borová, kaplan pro charitu, vikariát Litomyšl

Mgr. Pavel Rousek, Diecézní katolická charita Hradec Králové, prezident, vikář pro diakonii

Marie Seidlová, Diecézní katolická charita Hradec Králové, ekonom projektů

RNDr. Eva Skalníková, Oblastní charita Polička, ředitelka

JUDr. Ing. Jiří Špelda, Oblastní charita Trutnov, ředitel

Ing. Marek Špelda, Ph.D., Oblastní charita Náchod, ředitel

Ing. Mgr. Miroslav Wajsar, Oblastní charita
Červený Kostelec. ředitel

Mgr. Martin Weisbauer, Oblastní charita
Hradec Králové, fundraiser

Na přípravě se dále podíleli:

Anna Maclová, Prokop Brož, Zuzana
Macečková, Anna Hrčková a Jiří Bittner